

En samling texter av Magnus Gyllenberg

En skrivkarls bekännelser.

(tidigare publicerad i Transition)

Jag kan gott erkänna det, jag är en bortskämd liten skrivkarl som aldrig haft ett redigt fysiskt arbete i hela mitt liv. Eller jo, förresten, det har jag. Men jag var inte lämpad för det. Visst var mitt jobb som redaktör för FunSport Skateboard stundtals fysiskt, men det handlade mer om att orka gå på konstiga actionsportfester. Att stå och hänga i en skateaffär hela dagarna för att hjälpa bortskämda ungar att prova skor är inte heller särskilt fysiskt ansträngande. Vidare jobbade jag ett tag med att producera TV för den ungdomliga kanalen. Långa nätter vid redigeringsbordet var mest jobbigt för ögon och hjärna, i övrigt satt man ju bara på sitt feta arsle eller stod på någon skatetävling med en liten nätt videokamera i handen. Inte särskilt macho precis... De senaste tre åren har jag pluggat. Det är inte riktigt samma sak som att riva hus eller borra i asfalt. Mitt extraarbete på ett arkiv har inte heller resulterat i någon förtidspension. Nu ska ni inte tro att jag är helt främmande för den typen av arbete, det händer att jag i privatlivet måste lyfta, hugga ner, slita, dra och använda andra delar av kroppen än hjärnan och fingertopparna som slår mot tangentbordet. I yrkeslivet har jag dock en enda erfarenhet av lite gammaldags hederligt arbete. Det var vid löpande bandet och slutade som ni nog kan räkna ut med totalfiasko. Detta är historien om den enda gången i mitt liv jag har fått sparken och det gick fort.

Sommaren 1994 var en sorglös historia. Undertecknad hade gått ut gymnasiet, bodde hemma hos pären och åkte bara skateboard hela dagarna. En dag insåg jag dock att jag skulle må bra av lite pengar i fickan. Framförallt var jag väldigt sugen på att åka ner till VM i Münster. En dag när vi var och skatade i Fryshuset kom ned en dam från industriområdet i närheten och erbjöd alla intresserade arbete. För 40 kronor i timmen svart skulle vi packa myggnät för vidare leverans till Tyskland. Jag, Amadi Odoya och Andreas Engelkes nappade direkt och frågade hur mycket man kunde jobba. ”Hur länge ni vill hela veckan” svarade damen och gav oss en adress dit vi kunde gå dygnet runt och arbeta om ville. Morgonen efter möttes vi redan vid soluppgången för att komma igång med arbetet så fort som möjligt. Vår plan var att jobba ihop ca 2000 kronor vilket vi skulle göra genom att jobba fem stycken 10-timmarspass. Ju tidigare vi började, desto mer tid fick vi över till att skata på kvällen.

Strax efter 6:00 klev vi in på vår nya arbetsplats och satte igång. Först blev vi placerade vid löpande bandet där myggnätrollarna skulle paketeras en och en. Vi försökte bekanta oss lite med de övriga arbetarna, men endast en av dem kunde svenska, de andra talade något som vi lät som ryska. Vår enda svenskkunniga kollega var en rysk dam med riktiga flaskbottenbrillor som tidigt bestämde sig för att försöka få till stånd ett giftermål med Andreas som satt bredvid. Andreas visade sig besitta en riktig talang på att packa myggnät, så det nya parets framtid var säkrad. Jag och Amadi saknade dock den talangen. Vi var en katastrof, slöa och okoncentrerade. Gång på gång fick vi skäll för att vi inte var snabba nog, att vi pratade för mycket. Vi sinkade helt enkelt de duktiga ryska gästarbetarna. Efter ett par timmar blev vi förflyttade till momentet där man samlade tio färdiga rullar och lade dem i en större påse, sista steget innan bilarna lastades för färd söderut. Tyvärr höll vi inte måttet där heller.

Runt tiotiden blev vi inkallade till chefen (damen som erbjudit oss jobbet) som med klar empati förklarade att hon tyvärr inte kunde ha oss kvar, att vi inte riktigt höll måttet. Vi borde ha koncentrerat oss mer på tyskarnas myggsituation och hur den kunde lösas istället för att stå och babbla med varandra. Hon gav oss lön för de fyra timmar vi hade arbetat och i samma stund som hon satte 160 kronor i handen på mig brast allt. Jag hade varit vaken sedan 5 på morgonen och knappt sovit en blund och situationen var så sjukt komisk. Dessutom såg

Amadi som ett stort frågetecken. När jag tittade ut mot löpande bandet och fick se Andreas med sin nyvunna ryska vän började jag skratta hysteriskt. Skrattet var så starkt att tårarna bara rann, vilket min förre arbetsgivare tolkade helt fel. Hon trodde jag grät för att jag hade fått sparken och började trösta mig. Nu brast det för Amadi också. Vi famlade ut ur lokalen och hysteriskt skrattande gick vi därifrån. Andreas satt kvar med ett leende på läpparna han med, det var många myggnät kvar att packa, det fanns stolar att håva in. Själv fick jag mig en nyttig läxa, jag bör hålla mig till yrken där mina sociala färdigheter kommer till användning. Det gjorde de inte i myggnätsbranschen.

Cancer

(tidigare publicerad i Giftorm)

Ozzy klev in på Hultsfreds stora scen och de i publiken skrek sig blåa i nyllet. Sen greppade han tag i mikrofonen, mumlade nåt om en förkylning och skrek "...but we don't fuckin cancel!". Ricky som stod i publiken hörde något helt annat och som det går i Köppäbävisan "va' det beror på det vill jag icke tale om"... I Rickys öron skrek Ozzy "I've got fuckin cancer" och jublet nådde inga gränser. Alla stod och jublade som fan, Ricky kanske högst av alla åt att Ozzy hade "fuckin cancer". Jävlar anamma är ett skönt uttryck. Jag vet inte om det stämmer in på gamle Ozzy i alla lägen, men nåt har han som gör att han fortfarande kör på. Tänk på vilket skick han är i, lik förbannat turnerar han vidare år efter år.

Det handlar om en inställning, en känsla man får ibland. Vissa har den oftare än andra. De flesta har den allt för sällan. Johan Öhlund hade den under en suverän vecka i somras. Vi var i Prag, solen sken, skatespotsen och ölen flödade. Allt, precis allt, angrep han med "I've got fuckin cancer"-attityden. Jag vet hur skön känslan är när man får in den. Framförallt när man skatar. Ska jag våga prova tricket? "We don't fuckin cancel" skrek Johan hela jävla tiden, vare sig vi var och skatade eller drack öl på ölhallen. Det var lika bra att göra ett försök, Johan skulle ju inte kasta in handduken så varför skulle jag? Med sin håriga, ständigt bara överkropp och flinten nybränd var han en enorm inspirationskälla och förebild. Klockan nio på morgonen ljöd hans starka mansstämma genom hotellets korridorer. "Can a nigga get a table dance?" och "We don't fuckin cancel!" var härliga skrik att vakna upp till vetandes att dagen skulle precis som den förra vara full av skating och annat som gör det värt att gå upp.

Ibland är man en riktig sopa. Man skiter i att dra och skata för att lägga sig på soffan. Bekvämlighet är ordet som beskriver den ruttna inställningen. I stunder av bekvämlighet skulle jag behöva Johan bredvid mig, antingen med sin skate i handen, eller kanske en kall jävel. Om han såg mig försöka smita ifrån de viktiga sakerna i livet skulle han skrika "we don't fuckin cancel" och jag skulle lyda direkt. Men här hemma i stan ser det annorlunda ut. Jag längtar efter nästa gång som "I've got fuckin cancer"-inställningen infinner sig. Cause we don't fuckin cancel!

Har du hört den förut?

(tidigare publicerad i Transition)

Alla har vi dom... historierna som kommer upp gång efter gång. Var och varannan gång som vi sitter och snackar gamla minnen eller drar upp skrönor som rör oss själva eller ännu hellre någon gemensam bekant som kanske inte är närvarande och kan rätta till den med tiden allt mer fantastiska historien. I min bekantskapskrets är det ett fåtal historier som kommer upp gång på gång och de känns lika roliga varje gång. En del förvrängs till den milda grad att man måste avbryta och vänligt tillrättavisa historieberättaren, andra tonas ned eftersom de är så osannolika att folk kan tro det är lögn man far med. Historierna dyker ofta upp om någon ny person är med i sällskapet som med största sannolikhet inte hört dem förut. Av någon outgrundlig anledning står alla vi andra ut med att höra den igen för femtioelfte gången. Det krävs dock att det är en bra story som håller att berättas så många gånger.

En av dem är berättelsen om några unga killar från Skåne som bestämde sig för att ta en liten road trip genom södra Sverige till Stockholm och tillbaka. På vägen stannade de en dag i en östgötsk stad för att skata. Efter sessionen blev de hembjudna till personen som skötte skateparken. Då de frågade om de kunde låna hans dusch fick de nobben, istället fick de klä av sig och gå ut i trädgården och ställa upp sig. Där inför grannarnas undrande blickar blev de sedan avspolade med trädgårdsslangen! Jag skrattar när jag skriver detta eftersom jag för hundrade gången får upp den underbara bilden i huvudet av denne man med en trädgårdsslang i handen som mitt i småstadsidyllen står och spolrar av ett gäng skitiga skatere. Varför de inte fick låna duschen istället förtäljer inte historien, inte heller hur de kunde klä av sig i trädgården och låta sig spolras av. En annan företeelse som är vanlig är de klassiska citaten som alltid kommer upp. Ett exempel kommer från den unga damen som inte höll med den svenska skataren om hans romantiska kvaliteter. Han målade gärna upp sig själv som en erotikens elitsoldat, hon tyckte att ”han kysstes som en aktersnurra och p***ade som en grävskopa”. Det citatet har lockat fram många skratt och kan få den dystraste runt ett bord att dra på smilbanden. Denne svenska skatere förklarade även sin livsstil för en amerikanska på följande sätt: ”A lot of skating, drinking, fighting and fuckin’ - it’s the life of a pro...” självklart gjorde han detta med glimten i ögat, men ett sådant citat kan lyfta en kväll till oanade höjder.

En annan typ av berättelser som nog gör berättaren mer nytta som terapi att prata om det om och om igen är skildringar av mardrömsresor och liknande situationer. Som den unge Södertäljebon som var på väg till VM i Tyskland och blev nekad att sova i den Halmstadianske vertååkarens bil och istället fann en varm plats vid ingången till en soptipp som sedan resulterade i loppor. En annan story som ältas om och om igen är den om när jag själv skulle ha en tvåveckors skatesemester i lugn och ro i solen och hamnade på allt för hett ställe, nämligen helvetet (som faktiskt har ett namn – Playa del Ingles) med en person besatt av djävulen som fick smeknamnet ”Chrille” för att han betedde sig som Christer Pettersson. Historier som dessa är inte alltid lika uppskattade eftersom berättaren ofta hamnar i nåt konstigt psykiskt tillstånd då skratten är hela tiden på gränsen att övergå i gråt... Dessa berättelser är dock mycket nyttiga eftersom vi drabbade kan bearbeta det traumatiska med hjälp av återberättandet. De är också oftast minst lika roliga som de andra berättelserna eftersom tragedi + tid = komedi. Nåja, nog får vi dras med en del berättelser som vi kommer att få höra resten av livet, om och om igen, men det gör inte mig något. Framförallt inte om det är jag själv som får berätta dem.

How soon is skate?

(tidigare publicerad i Transition)

Den här sommaren råkade jag ut för något jag inte behövt uppleva på femton år. Många av mina vänner börjar bli vana att vara i den outhärdliga situation jag än en gång fick genomlida och det är först nu när minnet har friskats upp lite som jag kan känna ordentligt medlidande med dem. Låt oss börja med att spola tillbaka bandet till den senaste gången jag kände så som jag har känt de senaste månaderna...

Juni 1991, jag har precis gått ut nian och ett långt skönt sommarlov ligger framför mig. Det har bara gått några dagar och jag har två månader av ändlöst skatande att se fram emot. Jag har nyss fyllt sexton och är inne på min fjärde sommar som skatare. Skateboarding är det enda jag tänker på dag som natt och det är det enda jag lever för. Tack vare mitt extrajobb på stadens enda skateshop, Streetstyle har jag en stadig budget att dra på alla roliga skatetävlingar med. Allt känns perfekt den dagen jag och några kompisar åker ut till Huvudsta i Solna för att skata lite miniramp. Väl där drar det igång en rejäl snakesession och snart ligger jag i flaten och flämtar i ren panik. Jag har hört min egen fot låta som en gren som knäcks och när jag sekunden senare försökt stödja mig på den så fanns där ingenting som tog emot. Vid det här laget har jag redan insett att något är brutet och sakta men säkert börjar den smärtsamma insikten om att det inte kommer att bli så mycket skating under sommaren totalt överrösta den fysiska smärta som också stundtals gör sig påmind.

Resan hem från akuten där de hade röntgat och konstaterat att något var av för att sedan gipsa och ge mig ett par kryckor kändes som mitt egna begravningståg. Jag kände mig så tom inombords och bitter på den ironi som timingen av mitt benbrott innebar. Läkaren sa att jag skulle kunna börja använda foten igen om 7-8 veckor, exakt då sommarlovet tog slut, det började gå mot kallare mörkare tider och skolan började igen. Den sommaren var ingen höjdare, men något positivt kom ur det hela i alla fall. Jag kunde inte hålla mig ifrån alla skatesessions så jag lånade farsans videokamera och började intressera mig för skatefilmsproduktion, något jag senare skulle syssla med en hel del under 90-talet. Sommaren 1991 började jag också att lyssna på the Smiths. Det blev det perfekta soundtracket när jag soliga sommardagar låg hemma och tyckte oändligt synd om mig själv. När en normal sextonåring kanske skulle ligga hemma på kammaren och i tysthet fälla tårar över någon tjej som lämnat honom så låg jag på pojkrummet med salta kinder för att jag inte kunde gå ut och skata. Jag överlevde dock den traumatiska upplevelsen och redan i augusti var jag tillbaka på skaten, bara någon vecka efter att gipset hade åkt av.

Nu femton år senare råkade jag ut för en ny skada. Egentligen var det två skador där den ena ledde till den andra. I vilket fall kunde jag inte skata på ett par månader och jag trodde jag skulle bli knäpp. Det blev inte så mycket tårar och the Smiths, men nog så underligt beteende emellanåt. Jag måste åka skateboard för att känna mig hel. Det låter otroligt pretentiöst och kanske lite fånigt, men har man sysslat med något i över arton år konstant så blir ett längre uppehåll något ganska så svårt att hantera. Gode gud, ge mig nu minst femton år till innan nästa allvarliga skada.

Alla kan inte vinna...

(tidigare publicerad i Transition)

En gammal klyscha inom skateboarding är den att ingen bryr sig om tävlingar och att alla bara drar på dem för att umgås och mysa tillsammans. Det är lite tabu att som skatere säga att man gillar att tävla och att man tar tävlingar på allvar. Ofta får de skatere som tar tävlingar på allt för stort allvar en stämpel på sig att vara ”tävlingskatarer” vilket då är någon slags motsats mot den mer ”äkta” skateren som bara skatar för att det är kul. Samtidigt hyser man den största respekten för de skatere som producerar grymma videoparts, vilket egentligen på många sätt är lika tävlingsinriktat och karriärsmissigt som att gå in för tävlingar. Kolla på Jamie Thomas och den prestationskultur han har odlat med sin preussiska kadaverdisciplin när det gäller att producera videoparts, skillnaden mellan honom och en sammanbiten Andy McDonald inför finalåket i X-games är mindre än vad många vill erkänna.

Samtidigt som jag inte ser tävlingar som någon av de större anledningarna till att åka skateboard måste jag ändå erkänna att jag tycker det är ett riktigt kul inslag. Att höra sitt namn ropas upp och sedan rulla in på streetytan för att under 45 sekunder försöka sätta de trick man innan (förhoppningsvis) har bestämt sig för att göra ger ett stort pirr i magen. Även om man inte tävlar på blodigt allvar mot de andra så har jag alltid utkämpat en kamp mot mig själv under de där 45 sekunderna som alltid känns som att de går på en hundradels sekund. Det enklaste tricket blir en enorm utmaning av någon outgrundlig anledning. I alla fall för mig. Det är nämligen så att mina tävlingsbedrifter är ganska så måttligt imponerande. Ända sedan min första tävling, en deltävling i Sverige-cupen i Freestyle i Falun 1990, har de stora triumferna uteblivit och endast en seger har jag fått uppleva under sexton år som tävlande i skateboard.

Till att börja med är jag och har alltid varit en ganska så medelmåttig talang på skateboard. Detta kan man självklart kompensera med enträget och hårt arbete. Tyvärr är jag också ganska så lat och bekväm, så fast jag skatar och alltid har skatat rätt så mycket har jag ändå hela tiden nöjt mig med måttliga framsteg. Utöver detta har jag alltid sedan min första tävling haft de sämsta tävlingsnerven en människa kan utveckla. Om det så är en liten skojtävling med kompisar så rasar mitt psyke ihop totalt så fort det är dags att köra mitt åk. Vad det beror på har jag ingen aning om, jag tänker inte ägna mig åt amatörpsykologi här utan bara konstatera att jag inte klarar pressen av att köra ett tävlingsåk framför domare och publik. Dessa faktorer har lett till att jag alltid har klantat till alla de små chanser jag har fått att för en gångs skull känna mig som en vinnare.

1992 hade jag just fått spons av ökände skateboardentreprenören Per Holknechts butik som precis bytt namn från Street Style (och gjort sig av med hela det klassiska teamet) till Paragraf 1 (strax efter hette den System Ett) och vi åkte ned till en streettävling i Borås. Per sponsrade mig inte för min enorma talang eller med förhoppningar om bra tävlingsresultat. Jag var sponsrad för att jag var en ”karaktär” vilket var helt OK för mig. Strax innan kvalet satt han och skämtade om att det vore lite coolt om jag kom sist vilket inte var helt omöjligt med tanke på hur ruttan jag var på att tävla. Efter mina kvalåk stod jag förbluffad över insikten att jag hade satt i stort sett alla mina trick, bland annat ett par pressure flip varianter som var det allra senaste och hetaste just då. Inte så många hade ännu lärt sig pressure flips och folk kom fram till mig och var ärligt imponerade. När kvalresultaten kom låg jag på andra plats (om jag minns rätt) och jag hade en direktplats i finalen. Holknekt blev som förbytt. Med dödligt allvar i blicken började han helt plötsligt coacha mig inför finalen med råd från sin tid som proffsskatere i Kalifornien.

Mannen som nyss tyckte det vore coolt om jag kom sist var nu rejält uppjagad över chansen att hans teamåkare skulle ta hem tävlingen. Jag fick tydliga instruktioner: Kör på säkerhet! Inga mer svåra flippar - kör säkert med de trick du alltid sätter. Skakande som ett asplöv begav jag mig ut på streeytan när mitt namn ropades upp i finalen, i mitt huvud fanns den nya taktiken – kör säkert. Två gånger 45 sekunder senare hade jag lyckats köra två finalåk utan att sätta ett enda trick och därmed säkrat jumboplatsen i finalen. Det gick inte att missa besvikelsen i Pers blick. Jag hade gett honom ett hopp om att han kanske hade plockat upp en teamåkare som helt plötsligt skulle rosa marknaden och istället var han tillbaka med den där talanglöse, men rätt så roliga karaktären.

Vissa skatारे har hur lätt som helst för att tävla och kan dyka upp på en tävling och smålarva sig lite och ta hem hela allt med ett leende på läpparna. Det är ofta de skatारे som har en enorm talang som kan vinna tävlingar helt avslappnat. Exempel på sådana skatारे är Ali Boulala, Jobby Kamlid och Andreas Engelkes. Man vill bara strypa dem.

Den enda tävling jag någonsin har vunnit gick av stapeln 2004 i Borlänge. Hans Puttis Jacobsson anordnade en 40-årsfest kombinerat med en ”Skate-reunion” där en massa äldre skatारे samlas för att tävla. I grenen ”3 wheels out” (som gick ut på att göra så många 3 wheels out som möjligt under 45 sekunder) lyckades jag till slut hamna högst upp på pallen. Det var med allt annat än ett leende jag kämpade till mig pokalen. Testa att grinda frontside runt runt så fort du kan i 45 sekunder och sedan göra det i en massa följande heat... Det är en gren som jag aldrig innan hade, eller för den delen efter har tävlat i. Det är trots allt en gren som knappast någon tävlar i längre så konkurrensen var ju inte den hårdaste, men jag vann till sist och det kan ingen ta ifrån mig.

Keep on truckin

(minns inte var denna publicerades, men jag tror att det var Transition...)

Vad är det med skateboardåkare och trucks? Jag talar om trucksen vi har under brädan som håller upp hjulen och gör så att det svänger, inte några andra trucks som de man kör på lager till exempel. Nej, jag undrar verkligen varför skateboardtrucks är ett så otroligt laddat ämne som rymmer så många åsikter, ideologier och idéer som i sin tur kan leda ända till handgemäng i vissa fall.

Jag vet inte hur ni läsare har det i era sällskap, men bland mina vänner är skateboardtruckarna (låt oss kalla dem trucksen i fortsättningen för att vara lite konsekventa) en fråga som är minst lika laddad som exempelvis politik. Det är efter den där åttonde ölen då hjärnan börjar bli sugen på ett litet bråk som man börjar provocera varandra. Nån kläcker ur sig nåt i stil med ”Vaddå Indy? Värsta posertrucksen för gamla fetton som vill vara hårda!” som bemöts med ”Venture då? Svänger inte ett skit, bara till för bling-blingkids!” och så kan det fortsätta hela natten. Bara om någon dåre säger att han gillar Destructo eller Ruckus eller något annat kalkonmärke kan exempelvis Venture- och Indyförespråkarna samsas i en gemensam avhyvling av den stackaren. Trucks är blodigt allvar. Det är nog ganska säkert att säga att det är den delen av skateboarden som framkallar mest känslor hos utövarna.

Man kan diskutera sansat om nån kvarts tums skillnad på brädbredd, konkav eller om brädan är tillverkad i Kina eller USA men det blir aldrig någon allvarigare osämja med personangrepp och slag under bältet. Däremot när trucksen kommer på tal tystnar skratten, hjärtligheten är som bortblåst i gänget och man måste omedelbart välja sida, bekänna färg och förbereda sig för krig. Jag vet inte varför det har blivit såhär, men en sak är säker. Om jag inte har tillgång till min egen bräda och måste låna en så hänger allt på trucksen. Om det sitter ett par hårt spända Tensor under plankan kan själva brädan och även hjulen vara hur sköna som helst, det går ändå inte att åka på fanskapet. I mitt fall är det lite extremt eftersom jag måste ha superlösa trucks så rätt märke behöver inte göra brädan åkbar för mig. Fast hårdheten kan man ju fixa med en skiftnyckel ganska fort. Att få ett par Tracker att kännas som ett par Thunder är dock omöjligt hur mycket du än skruvar. Min teori är alltså att trucksen i långa loppet är den delen av en komplett skate som är viktigast eftersom skateboarding i slutändan handlar om att svänga. I alla fall för mig. Och med valet av trucks väljer du hur du svänger och därmed hur du åker skateboard och hur du ser på skateboarding i helhet.

Äsch förresten, skit i den korkade teorin. Det är en massa saker som spelar in. Ända sedan den ökända kampen mellan Tracker och Independent har valet av trucks symboliserat vilken sida av skateboardkulturen du vill stå på. Korkat - jag vet, men så är det nog ändå. Har du ett par låga guld-Ventures kanske du är mer bling än han där borta med sina nedgrindade Indy Stage 8. Om du skruvar på ett par Thunder är chansen stor att du målar med olja och bär en lustig hatt, medans ägaren av ett par Tensor kanske rent av *gillar* nya Darkstarfilmen och tycker att det är onödigt ha trucks som svänger eftersom det stör när man ska göra hardflip crooks. Det behöver inte vara såhär men det är nånting med trucks som gör att folk reagerar. Kanske är det den mest politiska yttringen i skateboardkulturen? Kanske är det dags att jag lägger ner det här nu. Vi fortsätter diskussionen på din lokala sylta strax innan stängning.

Humlan i mitt hjärta.

(tidigare publicerad i Transition)

Sommaren 1990 var min tredje sommar på skateboard. Jag hade precis börjat få lite pli på åkandet, skulle fylla femton och hade dessutom fått helgjobb på stans coolaste skateaffär. Livet lekte som aldrig förr och man hade aldrig kunnat tro att det skulle kunna bli bättre än vad det redan var. Då kom nyheten att man höll på att bygga en miniramp i Humlegården på Östermalm. Från mitt nyvunna jobb tog det max fem minuter att skata dit och eftersom jag bodde på Lidingö så var det rätt sida av stan (jag menar geografiskt nu, inte ekonomisk-politiskt...) för mig och många av mina skatepolare. Med tanke på hur få minirampar vi hade i staden 1990 var det nog rätt sida av stan vart den än hade hamnat. Vi åkte exempelvis ofta ut till Upplands Väsby för att skata ramp...

Hur som helst, förväntningarna var rätt höga när Humlegårdsrampen tog form under våren/försommaren 1990. Jag minns min iver den dagen jag fick höra att rampen var klar. Ivrigt sprang jag så snabbt mina ben kunde bära mig genom parken för att inviga vad som skulle bli ett långt kärleksförhållande. När jag såg den ståtliga träbyggnaden resa sig över parkens gröna matta saktade jag ned, hämtade andan och samlade mig för att se lite cool ut när jag kom fram. Jag minns inte vilka som var på plats under min första session i Humlan, men jag minns att lyckan var total. Rampen var grymmare än jag hade vågat hoppas, en låg del att lära sig i, en hög del när högmodet kallade. Inte sällan blev det också en flatsession där flippar nöttes på den blanka plywooden. Humlan blev en självklar möteplats och ett ställe där rippet aldrig upphörde (förutom under vinterhalvåret såklart...).

Åren gick och andra ramper dök upp och försvann. Visst var man tvungen att byta plattor ibland, men Humlan stod dock kvar som ett monument över skateboardingens överlevnad även under de minst sagt hårda åren 91-95. Det var i mitten av nittiotalet som vi började använda rampen som en plats där vi först förfestade innan vi gick på krogen för att sedan återvända efter krogens stängning vid tre på morgonen för en kombinerad efterfest/skatesession. Många varma somrarnätter har jag i sällskap med de mest brokiga skaror promenerat från Bombay Bar (R.I.P.) till Humlan via 7-11 (för att köpa folköl) för att sedan skata och snacka skit fram tills morgonsolen menade allvar. Jag har till och med däckat under dropphyllan för att sedan bli väckt av att det spöregnar och jordplätten jag legat på börjar likna en lerpöl.

Humlan är en institution i Stockholms och även Sveriges skatescen. Jag kan inte komma på en enda ramp här i Sverige som har stått lika länge som Humlan. Ingen kan ta ifrån henne de 16 år hon har tjänstgjort i skateboardingens tjänst och jag älskar henne som om hon vore mitt eget barn. Det är en skön ramp att skata i, ett skönt ställe att hänga på och nu när hon har fått ett syskon i form av en grym streetyta bredvid så är Humlegården mer än någonsin Stockholms skatemecka på somrarna. Anders Auer heter mannen som designade och låg bakom Humlan, nu höjer vi glaset för Anders och de andra som har gjort det möjligt att vi Stockholmskattare har haft något beständigt de senaste 16 åren i en värld som känns allt mer flyktig och där allt blir allt mer utbytbar. Allt utom Humlan.

Tyfuskliniken

(tidigare publicerad i Transition)

Här kommer ännu en berättelse om punkbandet Skelett och våra äventyr på det vilda, vilda nittioalet.

Jag var inte äldre än 18-19 bast och bodde fortfarande hemma hos pärenen. Det var en hyfsat tidig morgon och jag vaknade med en välbekant känsla, munnen torr som en öken, huvudvärk och pissnödig som aldrig förr. Försiktig som ett gnuföl vid en krokodilfylld flod smög jag mig upp från pojkrummet för att ta ett glas vatten i köket och lämna lite i badrummet. Självklart var morsan redan vaken. ”Vad i helvete har du gjort?” hör jag hennes röst från köket när jag försöker smita obemärkt förbi. ”Vad menar du?” svarar jag varvid jag får svaret av spegeln i hallen.

På min spinkiga överkropp har någon eller flera personer dragit sina tags. Jag minns inte vad det stod, men kvällen innan hade jag använts som klotterplank. Jag såg alltså ut som toaletten på en indisk krog på söder med 20-kronors öl och ett klientel bestående av packade graffittikids. Minnesbilder började komma tillbaka från kvällen innan. Jag står på en minimal scen med en mikrofon i handen, runt omkring mig är det fullt med folk, det luktar sprit. Jag har ingen tröja på mig och en spelning som varar i max en och en halv låt avbryts av att scenen brakar samman och vi i bandet hamnar i en hög med förstärkare och trumset i ena hörnet av lokalen. Någon gång under de fem minuter som det hela tar så har jag alltså fått ett gäng tags på mig från några klotterglada jävlar. ”Jag gjorde det här innan spelningen” blir lögnen min kära mors öron får höra eftersom det känns bättre att skylla idioti på medvetna beslut än att framstå som helt utan kontroll.

Nästa uppdrag denna helvetesmorgon är att åka och hämta farsans jazz-trumset från stället vi hade spelat på kvällen innan. Det var Jocke Åhlund från bandet Teddybears (under en märkligt lång period vår beskyddare och mecenat) som hade bokat oss till ett kollektivs invigningsfest. Det var ett gäng som hade hyrt in sig i den gamla tyfuskliniken vid Roslagstull och för att fira detta och dra in lite stålar så anordnade de en fest med oss som dragplåster. Det skulle visa sig vara en inte så bra idé... När jag och morsan som nu fick agera roadie åt oss kom dit i hennes lilla bil möttes vi av mycket bistra miner. Kollektivet ville inte lämna ut farsans trumset förrän jag kunde namnge de personer som hade hoppat sönder toaletterna. ”Herregud, ni annonserade ut festen i tidningen” förklarade jag och efter många om och men fick jag ta med mig trumsetet, eller snarare det som var kvar av det. På den stora fina cymbalen som nu var rätt så platt kunde man skönja avtrycket av en Converse-sko och i stort set varenda trumma hade nån form av skada som jag skulle få förklara senare. Nya minnesbilder kom tillbaka.

Det hela hade urartat rätt så tidigt den kvällen. På skämt hade vi sagt att vårt gage skulle bestå av ett kylskåp fyllt med Kir, när vi kom dit för att soundchecka hade de gått våra krav till mötes. PA som skulle lira gura hade ingen stärkare, utan fick låna Jockes basstärkare (någon bassist hade vi ju inte). Samma stärkare sjöng jag också igenom och dagen till ära hade de byggt en ytterst tveksam scenkonstruktion som ju senare skulle rasa ihop. Hur det lät vill jag inte uttala mig om, jag märkte ju inte ens att man klottrade på mig medan jag sjöng. Mitt i andra låten så var det minst tjugo personer uppe på den lilla scenen som stod och hoppade vilket resulterade i att ett av scenens fyra ben gav vika och vi rasade ihop i en hög. Jag vet inte vad det kostar att fylla ett kylskåp med Kir men jag undrar om arrangören tyckte att de fick valuta för pengarna...

7500 scouter

(tidigare publicerad i Transition)

Det finns tillfällen då man blir totalt bortgjord. Det finns även tillfällen då man känner sig riktigt cool, men vem kommer ihåg de tillfällena lika bra som de pinsamma? Inte jag i alla fall. Jag har inte kört särskilt många skateboarduppvisningar i mina dagar och de som gick någorlunda bra minns jag knappt någonting ifrån. Det finns dock en uppvisning som jag var inblandad i som jag minns mycket väl. Jag blev utskrattad av 7500 scouter. Scouter? tänker du... Jo, 7500 människor som alltid är redo i blå skjortor och små näsdukar runt halsen skrattade så tårarna rann.

I början av 90-talet stod en ny hockeyarena klar i Stockholm som hade döpts till Globen. Den kom även att användas till annat än hockeymatcher, exempelvis en gigantisk scoutträff. Arrangören av denna scoutträff hade kontaktat 90-talets Don Corleone i den svenska skatebranschen- Per Holknekt, för att få till stånd en skateboarduppvisning. Per kontaktade Rodney Mullen som skulle visa scouterna sin fantastiska freestyleskating. Per hade dock en idé som skulle sätta Mullens skicklighet på brädan i perspektiv. Ett gäng unga lokala skatere skulle agera föråkare. Det var i denna stolta skara jag ingick. Idén var enkel, vi skulle komma in på Globens golv nere på hockeyplanen från varsitt håll med spotlights på oss. Sedan skulle vi korsa över till motsatt sida och invänta att alla kommit in. Därefter skulle ljuset tändas och vi skulle åka runt, runt och göra lite enklare trick. De svårare tricken var reserverade för Mullen.

Förväntansfull stod jag i ett av Globens omklädningsrum då vi blev kallade ut till sidan av rinkens i två grupper om fyra personer var. Den föregående artisten var färdig och speakern skulle nu presentera skateboardåkarna. Jag skulle åka som tredje person bakom den legendariske Janne Härkönen från Spånga. På andra sidan skulle Jannes kompis Henke köra som andre man. De två skatade jämt ihop och hade av olika anledningar fått smeknamnen Nyp-Janne och Banan-Henke. Hur som helst, situationen var smått bisarr. Likt cirkusdjur skulle vi åka runt, runt framför 7500 scouter och underhålla dem med inte allt för svåra trick. Innan dess skulle vi dock ta oss fram till våra positioner längs rinkens. Konferenciern som höll i den enorma scoutträffen presenterade att nu skulle det bli skateboardåkning. Detta följdes av förväntansfulla applåder. Det var nu det började bli allvar.

Sedan blev det tyst. En mycket obehaglig tystnad. Först ut åkte den skicklige Buffel-Johan från Täby ut från min sida av rinkens, från andra sidan åkte den kortväxte och vid tiden blott 13-åriga Hardy Rebane ut. De klarade utmärkt att åka förbi och korsa varandras banor, vilket inget hade sett som ett problem... Bakom dem åkte Nyp-Janne och Banan-Henke ut mot sina platser, strax bakom Janne åkte jag. Det var nu det började barka åt helvete. Janne åkte nämligen lite för fort, detta såg Henke som därmed också ökade farten eftersom han var instruerad att komma framför Janne när de skulle korsa varandras vägar. Nu valde inte Janne att sakta ned, utan istället försökte han med ett par extra sparktag att ändå hinna före Henke. Vi som åkte bakom började inse vad som höll på att ske. Henke, fast besluten att hålla sig till de instruktioner vi fått sparkade ett sista ordentligt farttag på skaten och dundrade i kollisionkurs mot Janne som hade ännu högre fart. Globen var nedsläckt, två skateboardåkare hade hela arenans uppmärksamhet då de åkte in med spotlights på sig och sedan sa det bara smack!

Jag såg framför mig som i ultrarapid hur Janne och Henke frontalkrockade med varandra och flög upp i luften för att sedan krocka med mig. När jag låg där på golvet och tittade upp så hörde jag hur tystnaden bröts.

Från att ha varit 7500 knäpptysta förväntansfulla scouter förvandlades blåskjortorna till 7500 gapskrattande scouter. Ljudnivån var öronbedövande. Vart man än vände sig såg man en hysteriskt skrattande scout. Vi kom på fötter och tog oss skamsna bort till våra positioner. Nu tände man upp och vi skulle börja åka runt, runt och göra trick, men skrattet hade ännu inte lagt sig och på läktaren förväntade man sig nu ytterligare clown-nummer. Till slut insåg de att vi inte var clowner utan förvillade små skatere och artigt applåderade man våra shove-its, ollie shiftys och christies. Varje gång mitt huvud börjar svälla upp och jag tror att jag är något tar jag fram mitt minne från den kvällen då jag blev utskrattad av 7500 scouter, ordentligt utskrattad... Sedan inser jag min plats här på jorden igen.

Europa 2000

(tidigare publicerad på Defekt)

Under våren startade jag och några vänner ett skateboardföretag. Vi fick tag på en fabrik i USA som gjorde schyssta brädor, skrapade ihop några trötta tusenlappar och beställde en laddning. De såg bra ut, såldes iväg och vips hade Washed Up Skateboards fötts. Det första svenska brädmärket för avdankade äldre snubbar från pressure-flip eran.

Nu kan man ju inte ligga på latsidan om man ska ha ett respektabelt brädmärke. Nej, det första teamet skulle skrapa ihop var en bra video. Tillsammans började vi filma frenetiskt till något som framåt hösten skulle formas till vår första riktiga video. Tyvärr sög ju den här sommaren råttarsle så teamet kom överens om en liten tripp söderut. Inte bara till Malmö och Bryggeriets trygga tak, utan fan så mycket längre, capice? Vi drog ned till EU fuckin' ROPA, beatch!

Till en början skulle alla på teamet med, det kunde man ju drömma om. Först försvann Nicke Svensson in i en värld av avgasrör, nätkepsar och trimmade V8-or. Japp, han blev die-hard raggare. Vidare fegade Pelle Fredell ur och skylldes på pengabrist. Vår team-manager PA Blomkvist var försvunnen på Malaysia eller nåt sån't stekarhak. Därmed var alla med körkort ute ur leken. Det fick bli en tågluff helt enkelt och det skulle inte fattiglappen Altay Sagessen ha råd med... Kvar var jag och Martin Karlsson, ett par riktiga die-hard skateboarders. Lite oväntat kom Washed Ups senaste tillskott på teamet, Johan Lagerhulth med i sista sekund. Vi kände inte snubben så väl, men han hade kommit med på teamet veckan innan genom en sponsor-me video som PA var helt eld och lågor över. OK, snubben var ett osäkert kort, men en garanti för riktigt grym skateboarding. Med sig hade Johan sin polare Göran som skulle filma och plåta hela resan. Perfekt, tänkte jag och Martin utan en aning om vad som väntade.

Vi stack från Stockholm en fredag förmiddag och befann oss i Malmö framåt kvällen. Med hopp om att skata lite i Bryggeriet innan vår avfärd mot Berlin släpade vi vår tunga packning bort dit. Självklart var det stängt men snart var vi dock i Berlin. I Berlin blev det inte så mycket skating, men staden är fascinerande att turista i. Det byggs så mycket där just nu att om några år kommer det vara en helt annan stad. Östblocket är upplöst och östra Berlin är numera hippt ungdomstätt med sköna krogar. Det var på en sådan krog våra problem började den kvällen. Eftersom jag och Martin knappt hade träffat vår nye teamkamrat Johan bestämde vi oss för att ta ett par öl med honom och hans konstiga filmarpolare som inte hade sagt ett ord under hela resan ned till Berlin. Vi satte oss på en bierstube och beställde in ett par kalla jävlar. Vi började snart inse hur olika vi var. Jag började undra vad PA tänkt på när han plockade upp den här snubben på teamet. Efter ett par öl började Johan få en konstig blick.

Det började kännas otrevligt. Johan och Göran som bara var 18 bast och inte riktigt torra bakom öronen började bli sturska av ölen. Martin och jag började undvika deras konversation och de ropade istället till sig två rätt så fulla tjejer i samma ålder. De fyra började konversera på knagglig engelska. Efter ett tag kom det fram att tjejerna var från Moldavien och var i stan med ett Moldaviskt filmcrew för att spela in den mest påkostade Moldaviska action-thrillern någonsin! Ungtupparna (Johan och Göran) började på svenska göra sig grova över tjejerna. De satt och sa saker till varandra i stil med "Fan va kuk de ska få" osv. Jag bad dem vänligt att lägga av med den skiten och det var då helvetet bröt loss. Johan reste sig upp, knuffade mig av stolen och började gapa om att gå ut och göra upp. Det verkade som att han gjorde det mest för att imponera på Moldaviskorna. Förvånad kom jag på mig själv ligga på ett ölkladdigt golv nedputtad av någon liten skit som inte ens tålde sprit. Martin hade rest sig från

sin plats och stod nu en millimeter från Johan och stirrade stint på honom. Det som hände därefter var som i en bisarr dröm.

Göran som blängt surt på oss hela kvällen efter en patetisk diskussion om Osiris-teamet tar sitt halvfulla ölglas och drar det allt vad han har i huvudet på Martin. Vid det här läget har jag precis rest mig upp och i ursinne tar jag ett par steg mot Göran, knyter min beniga vänsternäve och tar i för kung och fosterland. DOFF! Göran ligger på golvet, min hand värker som om den vore bruten. Martin reser sig upp och kängar Göran stenhårt i ryggen. På vägen ut hör vi ett kvidande från golvet och två skrikandes Moldaviskor. Johan försvann i samma veva som Göran gick i golvet. Vi såg inget mer av de två gröngölingarna den resan, vi har inte sett dem sen dess.

Okej, ni har nog fattat vid det här laget att jag bara sitter och ljuger ihop värsta skit-storyn. Vi slogs aldrig, och de där två snubbarna (Göran och Johan) är bara påhittade. Nu åter till sanningen: I Berlin åt jag och Martin jävligt goda bratwurstar med tysk potatis-sallad på ett hysteriskt gatukök. Det var det godaste vi åt där. Nästa anhalt var Prag och det godaste vi åt där var en ”steak Dean Martin”, I Venedig var det den underbara Italienska glassen som kittlade mina smaklökar bäst (jordgubb och choklad). Mellan Venedig och Barcelona stannade vi i Nice och där hade jag ingen större gastronomisk upplevelse. I Barcelona kom den största bersvikelsen på en kinesisk restaurang där jag trodde att jag beställde friterad kycklingfilé men fick friterade kycklingben. Jag hatar kycklingben.

Omoralk aktivitet?

(tidigare publicerad i Transition)

1997 var jag över i Kalifornien ett par veckor i februari tillsammans med ett gäng som de amerikanska tulltjänstemännen inte borde ha släppt in. En av dem var min dåvarande roomate och gode vän PA. På planet till USA fick man en dum liten grön lapp. Där fick man kryssa i olika rutor och skriva under på att man inte åkte till deras land för att ägna sig åt terrorism, organiserad brottslighet eller annan ”omoralisk aktivitet”. Vad är då omoralisk aktivitet? Jag kan berätta för er vad det är – det är att smyga in i skolflickors rum om nätterna. Det är omoraliskt så det stänker om det och det kan straffa sig med en kraftig huvudvärk.

Vi befann oss vid en tidpunkt under vår rundresa i Kalifornien i Encinitas där vår vän Ingmar Backman bodde. Tyvärr bodde han inte ensam i sitt schyssta hus, utan hans dåvarande sponsor hade skickat dit någon slags barnvakt i form av en grinig kvinna som förutom sin tjänst på snowboardföretaget också ”såg efter” Ingmar där hemma. Detta innebar att vi inte fick bo hos honom utan fick ta in på ett hotell i närheten. På dagarna fick vi dock leka med honom. Ingmars grannar var ett kapitel för sig. Mitt emot honom bodde en Ferrari-körande hippie och hans polare Cousin Bill som var Steve Claars kusin. I ena huset bredvid bodde det en ung snygg college-brud som Ingmar och hans manliga grannar gick och dreglade över om dagarna. Hon bodde med sin mor och hennes skräckinjagande pojkvän som ni snart ska få stifta närmare bekantskap med.

En av kvällarna i Encinitas spenderade vi på en bar som låg på gångavstånd från Ingmars och grabbarnas hus. Fotograf Alex Klun som var den enda anständiga på resan och konstant chaufför åt oss andra idioter hade parkerat bilen i närheten. När vi skulle bege oss hem framåt småtimmarna försvann plötsligt PA iväg. Vi såg hur han smög in på Ingmars grannes tomt och sedan kom han inte tillbaka! Vi förstod ingenting. Ingen vågade gå in på tomten och leta efter PA, samtidigt orkade vi snart inte vänta längre. Vi antog att om han fortfarande var vid liv när han kom därifrån så skulle han gå över till Ingmar eller Cousin Bill. Vi åkte till hotellet. Morgonen efter anlände vi till Ingmars hus redan i ottan. I köket satt en otroligt bakfull PA. Vi andra hade inte druckit så mycket på baren kvällen innan, och PA var hyfsat nykter när han stack ifrån oss. Nu krävde vi en förklaring till varför han försvann, vart han försvann och varför han hade dykt upp hos Ingmar så bakfull, så tidigt på morgonen.

Det kom nu fram att PA hade träffat Ingmars tjej-granne tidigare på dagen då vi andra var upptagna med något annat. De gillade varandra och han hade sagt till henne att han skulle komma förbi senare. Det hade han också gjort då han knackade på hennes sovrumsfönster strax efter midnatt. Så snart de hade lagt sig i hennes säng slogs sovrumsdörren upp och i dörröppningen uppenbarade sig en best. Tjejens morsa hade en pojkvän som var samoan – två meter lång och med en vikt på säkert två hundra kilo. Denna enorma skapelse spände ögonen i stackars PA som vid det laget var helt övertygad om att han nu skulle dö en mycket, mycket våldsam död.

Nu skedde dock något som han aldrig hade kunnat tänka sig. Istället för att i ursinne och med en enorm styrka slå ihjäl PA på plats så kommenderade den store samoanen ut honom på husets veranda. PA blev beordrad att sätta sig ned och snart var besten tillbaka med en stor flaska tequila och två glas. En halv flaska senare började PA inse att samoanen inte tänkte slå ihjäl honom – han tänkte supa ihjäl honom. Samtidigt som det började ljusna ute svartnade det för PA:s ögon. Den store mannen bar in honom till sin styvdotter igen. Främlingen i huset utgjorde inte längre något hot och kunde få sova någon timme innan det var dags för dem att gå till skola och jobb. Några timmar senare satt PA i Ingmars kök med en obeskrivlig baksmälla, dock lycklig över att fortfarande vara i livet.

Las Palmas

(tidigare publicerat på funsport.se)

Jag har en arbetsskada. Jag kan inte låta bli att skriva om saker. Strax innan jul var jag på semester. Semester betyder att jag inte behöver jobba. Även om jag har åkt iväg på en händelserik resa med duktiga skatöre och det dyker upp bilder därifrån så kan ingen komma fram till mig och säga att jag måste göra en artikel om det. Nu är det så att jag gör det ändå. I det här fallet kan det fungera som lite terapi. Många av er som läser det här har säkert varit på mer än en charterresa. Jag har rest runt omkring i världen otaliga gånger, men det här var min första resa till Kanarieöarna och för mig blev det en omskakande upplevelse. Min sämsta tripp någonsin.

Playa del Blásning

Det var jag, Andreas Engelkes, Robin Nilssen och Pelle Fredell som mitt i December bestämde oss för att åka söderöver för lite sol och skating. Vi valde semesterorten Playa del Ingles på ön Gran Canaria. Om man kan hålla sig ifrån de mest vulgära ställena så är nog denna stad helt OK. Det kunde inte vi.

På dagarna drev man runt som villebråd för alla de jobbiga försäljare som flög på en, tjtade och prutade ned saker man inte ens ville. Allra värst var det när man blev attackerad av ett gäng afrikanska kvinnor som höll fast en och försökte knyta på ett armband som de sedan skulle ha betalt för. Jag visste att charter innebar en del bondfångeri men hetsen efter pengar jag kände av där gjorde mig närapå illamående. Fattiga människor förvandlas till svin för att överleva på rika människor som besöker deras stad och betar sig som svin, det ser inte snyggt ut... Överallt pratar man svenska. Antingen kan de säga "jättebillig klocka, kompis" eller "nakna flickor, gratis öl, gratis fitta!" beroende på tiden på dygnet. Man går omkring och kan inte lita på någon, efter ett par dagar blir man lite konstig även mot sina vänner.

Oasen.

De flesta dagarna åkte vi bort från kommersen och hetsen i Playa del Sverige till en liten by tjugo minuters bussfärd därifrån. I Arguineguin som byn hette kunde man gå omkring utan att bli antastad av ohederliga människor var femte meter och det fanns där av någon outgrundlig anledning en smarrig skatepark där. Jag vet inte om det egentligen är en skatepark, men stället består av råsköna banks, curbs och så vidare. Det ligger framför byns kyrka och bredvid polisstationen. Man kunde till och med skata under gudstjänsten och på kvällarna fanns det belysning. Curbsen var sköna, det fanns en schysst bankhip och banks i alla vinklar. Stället är lätt ett av de bästa spots jag har skatat och man kunde inte bli less, prylarna låg så att man kunde köra obregänsat med lines. Himmelriket.

Helvetet.

Som jag tidigare berättade så kändes Playa del Ingles på dagarna som en jobbig häkkittel med hetsiga försäljare och vulgär svenskifiering. Nätterna skulle visa sig vara ännu värre. Vi hade fått höra av chartervärden att det var Kasbah-centret som gällde på nätterna och nog rörde det på sig där. Vid Kasbahs största torg flög det omkring ett fyrtiotal hysteriska inkastare som ville ha in oss på ställen som hette "Den Glade Vikingen" och "Systembolaget". Ställena hade flera olika namn för att locka olika nationaliteter och väl där inne så fick man höra en hel del "bira bira bira bärs bärs bärs" och dylikt. Vill ni åka till Spanien, undvik detta ställe. Det är inte Spanien, det är ditt lokala disko på crack.

Inkastarna var av olika sort för olika offer. En del var långa, charmiga spanjorer med hästsvans som smörjde fulla svenska tjejer. Mot oss killar körde de en hetsig nära på hotfull taktik för att få med oss in på sitt ställe. Det var även ett gäng svenskar där som körde "kompis-stuket" Oftast på nån svennig dialekt (typ Borås) började de tjata på oss. "Tja grabbar! Är ni svenskar? Grymt, ni vill ha lite kul va? Häng med så bjuder jag på skumpa för fan!". Vad som får dessa människor att bo och jobba där är över mitt huvud. En teori jag har är att de är ex-reseledare som fått sparken på grund av sina dåliga partyvanor. Istället för att åka hem och ta itu med livet så har det hamnat i en dekadent spiral nedåt. Jag hoppas att alla dessa sorgliga figurer hittar något bättre att syssla med. Att hänga ut med Charlie och syssla med bondfångeri är inte nyttigt för själen.

Skatespots

Förutom skateparken i fiskebyn så fanns det en hel del andra schyssta spots. Tyvärr kan man inte cruisa runt så mycket på Gran Canaria eftersom trottoarerna för det mesta består av helt oskatebara plattor. När man väl hittar en spot är det dock oftast marmorunderlag vilket är helt ok... Runt om i Playa del Ingles fanns det många bra spots. Vi hittade handrails, vanliga räcken, curbs och ett gäng feta trappor. Mellan Arguineguin och P.D.I. fanns det även en stor plaza med curbs och trappor. Ett riktigt hänga-ut ställe. I Kasbah-centret fanns det helt perfekta trappor med murar utför och en massa annat smooth. Tyvär var det folk och vakter där dygnet runt. Är man på Gran Canaria så finns det massor att skata på i varje liten turisthåla bara man åker runt lite och letar. Det enda jag blev besviken på var att alla pooler vi såg saknade transitions.

Chrille

Vi hade även en femte medlem i vår grupp vars namn jag väljer att inte nämna. Vi kan kalla honom "Chrille". Någonting gick mycket snett nere på Gran Canaria och jag har inte pratat med Chrille sedan dess. Nu vill jag inte måla upp honom som världens ondaste människa, men hans vresighet och dåliga ölsinne förvandlade mången fest till rena rama begravningen. Det skrämde mig att se honom bälga i sig sprit tills han fick en helt tom blick och var omöjlig att ha att göra med. Jag har ett tålamod som inte tryter i första taget, men Chrille var så opålitlig och jobbig hela tiden att jag knappt vågade somna när han var i lägenheten. Att han dessutom inte kan prata med normal ton utan skriker sig röd i ansiktet konstant gör ju inte saken bättre.

En morgon vaknar jag av att Chrille skriker till en tjej som Andreas hade fått med sig kvällen innan. "Ska vi knulla?" Efter ett negativt svar fortsätter Chrille: "Vafan inte då fööör? Du knullade ju med Andreas juuuuu!". Det var bara att dra kudden över huvudet och försöka somna om... En natt runt fyratiden envisades Chrille att spela stenhög musik med högtalarna riktade mot väggen i sitt rum. När grannarna började banka i väggen bankade Chrille tillbaka och skrek åt dem att hålla käften. Ett par dagar tidigare hade Chrille som var pank lånat tusen pesetas av mig för att kunna åka buss. När han minuten senare upptäckte att han redan hade tappat sedeln så gav han av ett avgrundsvrå. Vi ser hur han greppar sin skate i tailen, slänger den allt vad han har rakt på smalbenet på en stackars kvinna i trettioårsåldern som hade oturen att råka gå förbi. Kvinnans skrik skar in i märgen på mig, Chrille lunkade bara vidare, skammen för oss andra (mig, Robin och Pelle) var total...

Det var i den sekunden jag insåg att något måste göras snart. Jag har varit ute och rest med jävligt röjiga människor jag har sett och gjort det mesta, men ett par gånger nere i Playa del Ingles grät jag för mig själv inne på rummet för att Chrille var så otroligt jobbig på fyllan. Det handlade inte om glädje och röj, det var något annat. Något ont.

Flykten

I början av vår andra vecka fick jag nog. Chrille hade varit som en berg och dalbana av opålitlighet hela dagen och stämningen var allt annat än bra. Vid ett tillfälle skulle han ta livet av sig med en risig gammal brödkniv. Lite senare bet han Robin så hårt i armen att han fick slå bort honom med en käftsmäll. Efter att allt hade lugnat ned sig ställde sig Andreas vid spisen för att laga lite mat. Jag hörde att Chrille var ute på balkongen men orkade inte se efter honom. Strax efter ringer det på dörren. Jag väljer att öppna vilket resulterar i att jag får ta emot århundradets värsta utskällning av en man som är helt illröd i ansiktet av ilska.

Jag lyckas tyda att det har flugit ut stolar från vår balkong på tredje våningen ner på hotellets poolområde. Jag vänder mig in mot lägenheten och ser Chrille flina. Sedan vräker han ur sig "Det var Andreas!". "Inte nog med att han betar sig som ett satans svin, han försöker lägga skulden på andra också", tänkte jag och visste att nu var det nog. En kvart senare sitter jag och Robin med all vår packning på en buss på väg mot Las Palmas. Av någon outgrundlig anledning kände Andreas nån form av ansvar för Chrille och valde att stanna kvar. Det skulle han få ångra.

Paradiset.

De sista dagarna på "semestern" tillbringade jag och Robin i Las Palmas. Det var en lättnad att hamna i en riktig spansk stad. I Las Palmas finns det även ett gäng coola och skumma skatespots. Ett ställe var ett torg med gigantiska banks som även hade lite flacka böjar och hips. Lite längre upp på samma gata låg det Stadshagenlikande banks som gick längs med trottoaren. I stans centrum vid Santa Catalina fanns det ett torg med smarriga marmorcurbs som tyvärr vaktades av poliser varje gång vi kom förbi. Näst sista dagen upptäckte vi att vi hade bott två kvarter från en helt schysst cement-skatepark fylld med övertrevliga locals.

Hur som helst så var våra sista dagar i Las Palmas ett någorlunda plåster på de sår våra själar fick i Helvetet. Vi skatade, solade på en skön sandstrand och badade i havet. På kvällarna spelade vi biljard på ett litet mysigt hak, åt goda mackor och kollade på fotboll med de lokala gubbarna. Vi levde livet. Andreas var kvar i Playa del Ingles med Chrille.

Gisslan.

Vi ringde till Chrille och Andreas för att kolla läget. De hade haft ett snack med polisen och Chrille var nu skyldig hotellet pengar. Robin hade glömt kvar sin farsas Visakort (som han hade lånat för att kunna ta ut pengar) i lägenheten. Chrille skulle få in pengar på samma kort. Sex tusen för att vara exakt. Robin gav över telefon Chrille koden till kortet så han kunde hämta ut sin lön och betala hotellet för det han hade haft sönder. Så fort Chrille hade köpt sig en stor flaska gin så valde Andreas att låsa in sig på det ena rummet i lägenheten.

I ett par dagar var Andreas gisslan i lägenheten. Han satt inne på rummet och kunde höra utanför hur Chrille höll på och härja, shoppade, drack och var ute på stan ensam om kvällarna. Andreas låg i sängen och väntade oroligt på vad som skulle köra ihop sig. Sista natten innan hemresedagen bankar det vid fyrtiden på Andreas dörr. "Dom kommer, dom kommer" skriker Chrille helt maniskt. Andreas vet att det tidigare har varit strul nere vid Helvetet så hela situationen börjar kännas om möjligt än mer olustig. "Dom kommer för att döda oss, NU!" skriker Chrille och försöker ramma dörren in till Andreas rum. Andreas öppnar dörren och ser hur Chrille har börjat packa.

Tillsammans flyr de från hotellet mitt i natten och hoppar in i en taxi. Hela tiden skriker Chrille saker om att "de kommer" Under taxifärden som går i 220 km/h blir hans budskap mer och mer svårtydda. Efter ett tag inser Andreas att han sitter yrvaken och gråtfärdig i en spansk taxi som kör alldeles för fort mitt i natten med en galning i passagerarsätet fram som skriker i tungomål till den vettskrämde chauffören. Det enda man kan urskilja ur rappakaljan är hemska saker om att dö. På rekordtid tar sig ekipaget från Playa del Ingles till Las Palmas. Om cirka tolv timmar ska de få åka hem. Klockan är vid det här laget runt fem-sex på morgonen.

God Jul.

Jag och Robin vaknar tidigt på hemresedagen. Det är julafton. Vi checkar ut och önskar hotellpersonalen "feliz navidad". Efter en liten avskedssession i skateparken drar vi i god tid ut till flygplatsen. Vi möter där en skärrad Andreas som försöker sova i den mån det går. Bredvid honom sitter Chrille. Han har samma tomma blick vi flydde från. För tillfället har han anlitat en full tysk att gå in på tax-free området och köpa billig sprit åt honom. Chrille skryter om sina nya skor han har införskaffat.

Jag kan inte låta bli att tycka synd om Andreas. Han ser ut att behöva en stor kvinnobarm att gråta ut i. För att göra en lång historia kort så lämnar jag hela hemresan åt er fantasi. Den avvek inte från resten av resan. Allt var en sann mardröm.

Jag, jag, jag

(tidigare publicerad i Transition)

Texten du härmed kommer att läsa består av tre delar kan man säga. Först kommer det ett stycke som skrevs efter de två följande, men i samma veva som de fyra sista. Detta inledande stycke skrevs sist av allt och är på sätt och vis bara en utfyllnad, varför jag fyller ut texten med detta stycke kommer du att få en förklaring på framåt slutet, om du orkar läsa så långt. I vilket fall bestämde jag mig för att inleda med detta stycke fast det inte riktigt har något med övriga texten att göra. Om jag ska vara riktigt ärlig är det mera utfyllnad än något särskilt läsvärt. Den kommande texten har dock vissa partier som är värda att läsa så ge inte upp bara för att det du läst hittills inte har varit särskilt bra eller intressant. Nu börjar den riktiga artikeln.

Jag kom på en idé att skriva en text om hur egofixerad jag själv är. Idén var att den skulle börja med ett enda mässande om mig själv för att sedan lite snyggt gå in på fokuseringen på individen som råder inom brädssportvärlden. Chefredaktör Pelle gillade idén och gav mig fritt svängrum. Det skulle han inte ha gjort, texten jag levererade hade ballat ur totalt. Med lite för höga akademiska ambitioner började jag analysera fenomenet pastisch inom skateboardkulturen utifrån historiematerialistiske idéhistorikern Fredric Jamesons teorier om konsumtionssamhället. Skitnöjd skickade jag över texten som blev råsågad av Pelle. ”Du dissas kidsen” sa han. Han tyckte också att jag tappade fokus på mig själv. Det komiska är att texten var en enda orgie i självgod skrytsam universitetsanalys av den kultur som skapat det mediamonster jag ibland förvandlas till. Pelle gillade dock inledningen på den texten så den behåller jag (lat som jag är) och så får vi se vart texten sedan tar vägen den här gången. De följande två styckena var det jag inledde den första versionen med:

Brädssportvärlden är full av enorma egon som är beredda att sätta sitt namn på vilken produkt som helst, och de gillar att synas, höras och i mitt eget fall läsas. Jag satt och läste igenom några av de otaliga texter jag har skrivit för olika publikationer de senaste tio åren. Plötsligt slogs jag av insikten att i stort sett varenda text är enormt egofixerad och handlar i grunden enbart om mig. Jag undrade plötsligt hur i helvete jag har fått hålla på i alla dessa år och mäsas på om mig själv och se allt i världen enbart utifrån mig, mig, mig? När den första drastiska reaktionen hade lagt sig så började jag se lite mer sunt på det hela. Det är klart att jag måste utgå från mig själv när jag skall skildra eller kommentera något för att sedan låta objektet träda fram allt tydligare.

En annan dålig förklaring är den konstnärliga. Man kan föda myten att alla kreativa personer är självgoda och att det är oundvikligt. Kan man som skribent producera något ärligt och intressant utan att baka in sig själv som en stor ingrediens? Kan man som kreativ person producera något ärligt och intressant utan att den egna personligheten tar över? Jag tror inte det. Men det kan ju vara något jag har lurat mig själv att tro för att rättfärdiga all den narcissism jag har sköljt över skateboardintresserade i ett årtionde nu. Nu är jag ju som tur är inte ensam i den här branschen om att vara väldigt förtjust i min egen avbild. Vilken skatare/snowboardåkare/skidåkare eller ens snakeboardare kan med handen på hjärtat förneka att han eller hon tittar extra mycket på sitt eget videomaterial efter en dags filmande eller på de bilder de själva är med på? Så är det bara.

Ett exempel: Under större delen av 90-talet använde vi oss av analog videoteknik för att fånga trickerna. Dessa band var extra känsliga för slitage och ibland hände det att vissa filmade trick fick kasseras för att bandet var utslitet av för mycket studerande. Det var med hundra procents

säkerhet personen som hade blivit filmad som sedan slet ut bandet genom att titta på sig själv om och om igen. Ta en titt på utövarna av dessa företeelser. De tar inte på sig nåt fullt ställ som ett förbund har utformat knökfullt med trötta sponsorlogos eller en lagtröja. Nej, de klär upp (eller ned) sig som om de skulle på finkalas. En skateboardtävling är ju inte bara ett sportevenemang, utan även ett utmärkt tillfälle för ett gäng spegelbildsmissbrukare att visa upp sina allra finaste skrudar, piffa till håret och bara rulla ut på streetytan och synas.

OK, så långt höll jag mig någorlunda till den ursprungliga idén. Sedan började den akademiska onanin ta över allt mer och man kunde läsa saker som *"Alla äldre popkulturella uttryck har sedan länge förlorat sin revolutionära kraft och är idag paketerade för att vara kommersiellt gångbara"* Ni kanske förstår varför Pelle inte var nöjd. Så vad gör jag nu då? Jag har en hel del utrymme kvar och en deadline som närmar sig. Ska jag vara ärlig är jag för tillfället inte särskilt inspirerad att skriva över huvud taget. Den Store konstnären inom mig vill inte skapa, utan slötitta på tv, men jag vill ju å andra sidan inte missa chansen att ännu en gång se ett av mina verk publicerade för er ödmjuka skaror att beundra så jag fortsätter med ett nytt stycke.

I alla brädsportfilmer ser man ett fenomen som en vän till mig har döpt till "infektionsbilder". Begreppet är Stockholms-skateslang och bygger på begreppet "infektion" som innebär att man klär ut sig till sin idol, eller i alla fall snor vissa grepp i kläd- och skatestil. Infektionsbilder är de otaliga klipp i alla filmer där man (gärna med tele och/eller super 8) har filmat åkaren när han bara står och posar. Helst ska det vara en solnedgång eller något annat bildskönt i bakgrunden och blicken skall vara både fundersam och avslappnad. Vad fyller dessa bilder för funktion egentligen? De är en gigantisk egoboost för åkaren som får visa upp sig, men även bra studiematerial för alla hans/hennes fans, de som är infekterade. När de sedan själva gör en hemmavideo slänger de självklart in infektionsbilder på sig själva. Gör du en skate, snowboard eller skidfilm måste du ha infektionsbilder. Jag har gjort ett gäng filmer och de är knökfulla av dem. Jag kan ju i samma veva be om ursäkt för alla bilder av mig själv som alla ni som läste tidningen FunSport Skateboard blev tvungna att se. De var inte många, men inte heller alltid så motiverade. Förlåt mig, jag lovar att inte bättra mig.

Det finns ju tack och lov folk som är värre än mig. Jag har till exempel aldrig tilldelat mig själv sista delen i någon av de filmer jag har gjort. Som ni vet är det ju den finaste delen i filmen och tillägnad den stora stjärnan. Jag har haft vett nog att inse att jag aldrig kommer att vara (eller har varit) den som ska ha den delen. Blickar vi över Atlanten hittar vi en kille som heter Jamie Thomas. Han är ju skateproffs och har även själv producerat filmer för Toy Machine och Zero, det sistnämnda hans eget märke. Ta en titt på de filmer han har gjort och så ser ni en gemensam nämnare. Han har sista delen i samtliga! Visst är han en superstjärna inom skateboarding, men ändå... Inte en enda gång har han kunnat ge någon annan på Zero-teamet sista delen.

Där har vi ett ego som får mina små kupper att framstå som rätt så oskyldiga. Kanske är det en kulturell skillnad. I USA verkar det ses som en bra egenskap att vara så självgod som Jamie Thomas. Det gäller att göra reklam för och framhäva sig själv. Kollar man närmare på den amerikanska proffscirkusen så kryllar den av stora Namn. Folk som gör och förstör ett märke. Så min egen egofixering kanske bara är ett uttryck för hur insyltad i och påverkad av skatescenen jag har varit under åren. Är jag en produkt av brädsportvärldens dyrkan av den starke individen eller har jag sökt mig till den här scenen för att jag redan var en som vill uttrycka mig och stå i centrum?

Mitt svar på den frågan blir: Skit samma. Det var frågeställningar som den ovan som ledde till den förra texten jag skrev och den blev inte särskilt bra. Jag tänker inte gå igenom mina teorier en gång till. De får vänta tills någon vill att jag skall skriva en doktorsavhandling i det postmoderna samhällets spontanidrotter eller något liknande. Vilket i och för sig aldrig kommer att hända. Låt oss istället avsluta det här med lite personliga reflektioner över hur den här texten blev.

Jag vet inte om jag är så väldigt nöjd med den här artikeln. Jag fick ett tillfälle att skriva en lite längre text än vad jag brukar producera. Om jag ska vara ärlig så tycker jag väl att jag klarade uppgiften måttligt bra. Det känns inte som någon särskilt genomarbetad text och upplägget är kanske lite väl virrigt. Jag vet att jag kan mycket bättre, men nu satte jag mig i den sitsen att den som producerar den här tidningen litade på mig att jag skulle leverera en bra text i tid och han planerade tidningens produktion efter detta. Först misslyckades jag totalt, men sedan satte jag mig ned och skrev detta ni nu läser och fick till en lite roligare vinkel på texten. Nu återstår ett litet problem, texten är inte tillräckligt lång, så jag försöker fylla ut den med något. Jag tror jag börjar om från början.

Det här stycket fanns inte med när jag skrev inledningen. Nu har ni ju redan läst början och jag vet inte riktigt vad jag sysslar med längre. Hur som helst lyckades jag till slut få ihop en artikel som till större delen handlar om mig själv och det var det jag trodde jag gjorde bäst. Det sjuka är att varje gång jag har fått i uppdrag att producera en text om något annat så har den bara kretsat kring mig själv helt naturligt. Nu när jag verkligen gick in för att skriva enbart om mig själv tappade jag tråden helt. Först blev det någon slags kulturanalys som inte gick hem hos chefredaktören och sedan det här svamlet. Det är som att det inte går att skriva om sig själv när allt annat man skriver handlar om det. Det blev någon slags rundgång.

Madrid 2005 – en odysseé

(tidigare publicerad i *Transition*)

Undertecknad och Nicke Svensson hängde på Malmöligan (+ Stefan Toth) ner till Spaniens huvudstad Madrid i våras för några dagars skating och kanske en och en annan kall jävel. Sagt och gjort, det blev en hel del skating, mycket springa runt på stan både dag- och kvällstid samt en jävla massa kvalificerat skitsnack. Här följer lite reflektioner kring resan och livet i allmänhet.

Per Magnusson – King of Quotes

Per är en av mina allra roligaste polare. En av anledningarna till det är att det när som helst kan komma något helt oväntat ur hans käft. Den ena roliga kommentaren efter den andra levereras på klingande västgötska (vilket inte gör saken tråkigare). Inte allt för sällan kommer dessa kommentarer på engelska vilket är ett språk Per verkar både gilla men ibland ha lite svårighet att behärska.

Första morgonen i Madrid satt vi lite halvslöa och intog den mycket avancerade frukost som vandrarhemmet bjöd på – torrt vitt bröd med smör och blaskigt kaffe. I vanlig ordning började Malmöborna diskutera skateboardtruckar och Per som har en obotlig ”Indy pride” trodde att jag hade Venture på min av flygbolaget borttappade bräda (mer om det senare...). Därför skriker Per till mig, han sitter en bit bort och är egentligen inte med i konversationen, högt över hela matsalen med sprucken röst ”*You don’t know shit about TRACKS!!!!*”. Nej, det är inte ett stavfel, för han sa garanterat inte ”trucks”, utan ”tracks” som i ”Tracks med Kaj Kindvall”. Är det inte underbart att slänga ur sig en anklagelse om att en person inte kan något om en sak man själv inte klarar av att uttala? Alla brast ut i skratt, men Per rörde inte en min, han satt bara med en nöjd min och tyckte att han verkligen hade satt mig på plats.

Vi hade anlänt till Madrid kvällen innan och vandrarhemmet vi bodde på var ett sånt klassiskt tåggluffarhak där en massa irriterande amerikaner i jesussandaler går omkring och blir så förbannat jävla bundis med varandra att man vill spy. Hela vandrarhemmet är som ett tillfälligt kollektiv där alla ska vara trevliga och umgås. När vi tio svenskar hade checkat in och fått oss ett mysigt rum med ett gäng sängar (det var trångt så det räckte) och alla hade kommit till rätta och packat upp lite grann (alla utom jag, jag kommer till det sen...) så stack den första mysiga sociala idioten in skallen i vårt rum och frågade ”*Hey guys, what’s up?*” varvid Per högt och tydligt svarade ”*Oh, we’re just a couple of gays from Sweden!*”. Hela rummet blev först knäpptyst av förvåning, jänkaren (eller vad han nu var) blev paff och svarade ”*Oh, OK – good luck then...*” och pös vidare ner för korridoren med siktet inställt på något mindre bisarrt sällskap. Vi började skratta som aldrig förr och det tog mig flera dagar innan jag kom på att kanske tracks och gay kommentarerna kom från ett problem Per har med att skilja på engelskans u och a, eller så är han bara jävligt rolig.

Under vår vistelse i Madrid tittade vi lite på film, Ottosson och Nils hade sina Laptizzaz laddade och innan min och Nickes sista kväll ute i Madrid värmde vi upp med att kolla på partyrullen Stoked. Som vanligt blev alla fångslade av Jason Jessee och hans sköna historia om Gators ”travel boner”. Senare på natten hade Per och Toth hittat ett par kvinnliga tåggluffamerikaner som han gång på gång förklarade för att ”*I haven’t even got a boner!*” vad han nu ville ha sagt med det... Amerikanskorna fnittrade förvånat och förvirrat och fattade ingenting. Om jag ska vara ärlig förstår inte jag heller vad han yrade om, men det var i alla fall det enda han sa resten av natten. ”*I haven’t even got a boner.*”

Nu till det tråkiga... eller kanske roliga om man inte är jag.

För mig var detta tråkigt och frustrerande, men i efterhand kan man faktiskt garva åt det. Det brukar heta att tragedi + tid = komedi. OK, jag kanske överdriver om jag kallar det för en tragedi, men på vägen ner lyckades flygbolaget slarva bort min packning som innehöll min skateboard. Den fastnade i Köpenhamn. Vad är det för idé att åka till en grym skatestad om man inte har sin bräda? Det var frågan jag ställde flygbolaget som inte var särskilt hjälpsamma eller snabba med att fixa fram min packning. Eftersom vi åkte över påsken var butikerna stängda, i alla fall skatebutikerna så köpa en ny var det inte läge för. Av tre möjliga skatedagar fick jag nöja mig med en. Det är klart att man kan låna andras brädor, men det blir aldrig samma sak. Hur som helst fick de andra stackarna stå ut med en väldigt gnällig medresenär som var och varannan minut sprang till en telefonautomat och jagade sin packning för att komma tillbaka, förrådd, besviken och ännu grinigare!

Jaja, tänker ni det var väl inte hela världen och inte så komiskt, men då kommer vi till hemresan. När jag landade på Arlanda och började gå mot bagageutlämningen kände jag en sorts olust i magen... Det kändes som att jag ännu en gång skulle få stå som ett fån och vänta tills alla andra hade rensat bandet på väskor. En mycket bortgjord känsla. Min intuition hade helt rätt, självklart hade flygbolaget ännu en gång tappat bort min väska och det skulle nu ta tre dagar innan jag fick den! Hur många av er där ute som läser detta har lyckats bli av med packningen på både ut- och hemresa? Inte många kan jag tänka mig... Jag vill därför tacka Spanair som gjorde det omöjliga möjligt.

Hur länge står du ut?

Av någon anledning blir det alltid en viss tjugig jargong när ett större sällskap skateboardåkare i vår digra ålder är ute på en resa av något slag. I alla fall i min bekantskapskrets. En anledning till detta kan vara att det dricks en del öl på kvällarna. Öldrickandet leder till olika former av baksmälla som resulterar i mycket skitsnack, tjat och en allmän rädsla för tystnaden. Denna rädsla för tystnaden kan urarta.

Första morgonen kom Martin Kingen Nilsson in i rummet och hade en the Firm t-shirt på sig med en ros på bröstet. "Åh, Hellrose!" utbrast Nicke Svensson och sen var Kingens helvete igång. Alla gick igång på Hellrose-jargongen och det började tjasas om vad som var Hellrose och vad som inte var det, hela tiden med fokus på att få Kingen så Hellrose som möjligt. Det är alltså skateboardmärket Hellrose som vi talar om här... Deras image går ju ut på att vara så hårda och party som möjligt. Hellrose-annonser brukar innehålla mycket posande med ölburkar och dylikt. Stentufft om man är arton kanske men i vårt gubbiga gäng var det en direkt förolämpning att bli kallad "Hellrose" något som Kingen nu fick finna sig i ett par gånger i minuten. Till slut var allt vi talade om Hellrose eller "inte Hellrose". Det blev vår nya referens till allt vi gjorde eller inte gjorde. När jag nu sitter och skriver detta har jag hört rykten om att Hellrose har lagts ned, men det var kul så länge det varade. För alla utom Kingen.

30 är 2 gånger 15...

När jag var femton år var jag besatt av skateprylar. Brädor, hjul, klistermärken – allt! Idag går det i vågor, men vissa av mina jämnåriga är helt besatta. De betar som som ett gäng prylgalna femtonåringar fast med bättre dold entusiasm. Till skillnad från femtonåringarna så går de inte igång på färgglada klistermärken, utan har under den tid de skatat odlat fram olika märkes- och åkarfetischer. Malmöligan är ganska extrem där exempelvis Per sitter på Internet och beställer olika rackliga prylar från Automodown produkter som kan sammankopplas med slitna pundare som Neil Heddings. Tobbe Henriksson är något av en Deluxofil och sen har vi såna som Martin Ottosson-Nilsson som går igång på Nike SB och Girlfamiljens produkter. Hur som helst är det ganska uppenbart att de är tunga prylbögar och nu när de har nått en ålder då de tjänar lite pengar finns det inget förutom affärernas öppettider som stoppar dem.

Detta ledde till att en stor del av vår tid i Madrid ägnades åt att åka, gå och jogga staden runt för att hitta olika skateshops med olika inriktning. Tuffingar som Per trivdes utmärkt på San Fransisco skate farm (ni kan gissa vilka märken dom hade) och trots att Martin Ottosson-Nilsson kunde dregla över Reese Forbes nya Nike SB-sko så blev det ett jävla tjat om att hitta en ”mer Crailtap-inriktad affär” man hade hört talas om. Malmöligan var helt maniska efter att få hitta något kul att köpa. Vid ett tillfälle gick skateaffärsjakten över styr och vi ägnade en timme åt att leta upp en (som det visade sig) renodlad surfaffär men bara en massa Rip Curl och skit. Den var till och med stängd! Jag förstår att det har blivit en marknad för så kallade ”Old Schoolbrädor”. När folk fyller trettio blir dom femton i hjärnan fast med en vuxen mans plånbok.

På modet i GBG

(tidigare publicerad i Transition)

”Dom låter ungefär som Dinosaur Jr.” var lögnen som vår manager hade använt sig av för att boka oss till en spelning på Kompaniet i Göteborg. Spelningen var samma helg som det anordnades en stor modemässa där man hade gjort misstaget att bjuda in skatekulturen att visa upp sig i en miniramp på mässgolvet. Nu satt vi i Nickes diesellok och dundrade genom landet och bredvid mig var den energiske skatepunklegenden Perre igång med att förhöra vår gitarrist PA om hur våra låtar gick. Det var nämligen så att någon i bandet hade plockat upp Perre som gitarrist i fyllan och villan kvällen innan och nu satt han med ett anteckningsblock och sin gitarr och försökte med teorins hjälp att sätta ihop vår repertoar och sedan på något sätt repa in den lagom till ankomsten i Göteborg.

I Örebro stannade vi för att plocka upp vår trummis Danne som var i sjunde himlen. Det var studielånsutbetalning samma dag och det innebar studielånsfrossa för Danne. De flesta studenter försöker portionera ut sitt lilla månatliga lån över samtliga 30 dagar, men Danne hade en annan teknik – bränn skiten fort och lev pank tills nästa kommer, typ. Eftersom pengarna kom in vid tolvslaget på natten hade Danne väntat tålmodigt till spöktimmen då han lufsade iväg till det enda nattöppna alternativet, Statoil vid Eurostop för att med nästan sju tusen kronor på kontot shoppa loss. Som en sann livsnjutare redogjorde han för oss om de olika köttbullsmackorna, chipsen, dippet och folkölen som han avnjutit hela natten. Nu satt vi i en van och tuffade vidare mot modets tillfälliga huvudstad, Göteborg.

Sista biten mot Göteborg ägnade Perre åt att börja ringa runt alla människor han kände eller som kanske kände nån som kände nån som kände honom för att låna en förstärkare till sin gitarr. Ingen annan i bandet kände samma entusiasm som Perre, om sanningen ska fram var vi ganska så skeptiska till att han skulle göra så bra ifrån sig på spelningen, men å andra sidan hade han ännu ingen förstärkning så det kanske inte skulle höras så mycket ändå... Innan vi skulle spela hann vi titta lite på det spektakel som var Modemässan. Vi hade riktigt roligt då vi gick runt och provade att klä oss i diverse stilar och minirampen var som jag minns det i alla fall rätt så skön. Skummast stil av alla skaffade sig Tony Skate med en ståtlig oljerock, Ewert Ljusberg-hatt och knallrött läppstift mixat med skägg och tatueringar. Danne fortsatte att bränna sitt studielån i rekordtempo genom att köpa in 300-kronors sexpack och bjuda sina vänner. Ett 300-kronors sexpack var en matbricka med sex stycken 50-kronorsöl inköpt i svenska mässans cafeteria.

Det började bli dags för spelning och vi var vid det här laget inte helt överens med personalen på Kompaniet. Redan vid soundcheck hade dom reagerat på att vi inte alls lät som dom trodde. Istället för ett Dinosaur Jr-liknande indieband fick de smakprov på hur vi egentligen lät vilket vid den tiden kan beskrivas som ett lite skitigare, aggressivare tidiga Black Flag. Framförallt live var vi inte något hippieband precis. I logen hade alla tidigare band som spelat där skrivit in sig på väggarna som var täckta av mer eller mindre kända bands hälsningar. Detta gjorde vi också, fast tvärtom. Någon tog en trasa med lacknafta och skrev Skelett stort över väggen genom att sudda bort tidigare band. Det blev inte lika populärt hos personalen som hos oss.

Det var ungefär fem minuter kvar till att vi skulle spela och Perre hade fortfarande ett problem, han hade ingen förstärkare och PA var inte alls sugen på att dela med sig av sin. Vi gjorde det enda rätta och sparkade vår nya gitarrist innan han ens hunnit repa eller spela med oss, sorry Perre. Vi äntrade scenen och chockade halva publiken som väntade sig något helt annat, men fick självklart med oss alla skatere som var i stan och skrämde upp modefolket. Efter vi hade spelat klart gjorde vi en deal med Perre som lite plåster på såren och han fick plugga in sin gitarr i PA:s förstärkare och köra en soloversion av Don McLeans ”American Pie” där samma del av publiken som hade diggat oss sjöng allsång så det hördes ända bort till Uddevalla. Det var en rätt så skön syn från sidan av scenen att se en tanig tatuerad skatepunkare stå och sjunga allsång med halva stället samtidigt som de övriga i lokalen såg ut som levande frågetecken.

”Something touched me deep inside the day the music died” – Don McLean

Heaven is a halfpipe.

(tidigare publicerad i Transition)

Alla i min ålder som åker skateboard har sett filmen Thrashin' från 1985. I den filmen finns det en scen som utspelar sig på en klubb i Los Angeles. Det är inte en vanlig klubb, för inne på dansgolvet skatar folk hej vilt. Senare går Red Hot Chili Peppers på scen och man kastar ut en Smash Skateboard i publiken. Om vi bortser från bandet så symboliserade den scenen himmelriket och en ouppnåelig dröm för mig när jag var en liten skateråtta. Ett ställe där man har en bar, en massa festande personer och dessutom kan skata! Åren har gått sedan jag såg Thrashin' för första gången, men drömmen har bestått. Flertalet gånger har jag åkt skateboard på krogen, men till skillnad från stället i Thrashin' så har jag bara fått skäll.

De senaste åren har vi i Stockholm fantiserat och snackat om att gå ihop och fixa en lokal där vi kan ha en klubb för oss äldre skatere. På somrarna har vi alla minirampar där vi kan mötas upp, dricka lite öl och cranka musik på en bandare. Vintrarna däremot är helt hopplösa. Inget ont om Fryshuset, men det är så långt ifrån klubben i Thrashin' man kan komma och medelåldern där inne är väl på 11,5 år. Tyvärr känns det som att vi aldrig kommer att få vår egen klubb med soffa, bardisk och nåt att skata på. Vi Stockholmskatere sysslar med så mycket annan skit att vi inte ens kan greja en grym lokal åt oss själva. Trollhättanborna har det annorlunda.

Jag var nyligen på en videopremiär/fest på ett ställe i Trollhättan. Det är en grupp dårar som kallar sig "Team Issus" (vad det betyder har jag inte en aning om) som har fixat det närmsta klubben i Thrashin' jag har kommit. Ska jag vara riktigt ärlig är deras ställe snäppet coolare, inga freestyleåkare stod och hoppade i pogostance när man kom in. Nu hade de inte ett dansgolv, men dock en miniramp och olika nivåer med soffor och viktigast en bar. Inte vilken bar som helst, bardisken gick nämligen över till dropphylla för rampens extension. Hänger ni med? Om du ställde din öl på ett olämpligt ställe kunde någon dra på en rock'n roll så skummet yrde. Jag blev som ett litet barn när jag kom in på stället. Hög punkrock i högtalarna, fullt med festande folk och dessutom en ramp att skata i medans man festade. Två av mina favoritsysselsättningar kombinerade, och detta i ett industriområde utanför Trollhättan. Så mycket för storstadens nöjesutbud.

Äntligen fick jag uppleva något i stil med det jag hade sett i Thrashin' för femton år sedan. Skatesessionen pågick någon timme, ölstinna dårar laddade mer eller mindre kontrollerade trick och knep för en entusiastisk publik. Sedan släckte man ned och visade lite skatefilm. Att sitta i mörker med en kall i handen och se skatefilm på stor duk är inte fy skam det heller. Kvällen var inte slut här, efter filmvisningen satte ett lokalt punkband igång och minirampsflaten förvandlades till ett inferno av fylleskating i den öldränkta rampen. Plötsligt började några av de ansvariga i "Team Issus" smasha sönder stolar och soffor. Alla hoppade glatt in i förstörelsen och ett kuddkrig utbröt i samma veva. Snart är jag trettio år gammal och där stod jag i en minirampsflat, med kuddar och bråte från inredningen flygandes omkring mig, folk försökte skata och bandet spelade på med en uppsjö av folk på scenen som ville hjälpa till. Uppe på dropphyllan pågick en fest med bar och skönt häng och jag tänkte: Kommer jag någonsin vara på ett coolare ställe?

Skate, compete and destroy

(tidigare publicerad i Transition)

Denna gång blir det inte någon fantastisk historia jag berättar, utan bara en liten reflektion över något som jag ända sen jag gjorde det första gången har älskat att göra... Se det som en hyllning till skatetävlingar.

Försommaren 1990 var jag 14 år gammal, på väg att fylla femton. Då åkte jag på min första skateboardtävling utanför min hemstad. Det var garanterat det roligaste jag någonsin hade gjort då och många resor skulle följa. Jag funderade lite häromdan över hur många tävlingar jag kan ha åkt på de senaste femton åren och det är garanterat över hundra stycken, kanske tvåhundra. Dessa resor har lämnat tydliga spår i mitt minne vare sig de har gått till Skara, Helsingfors eller Münster. De har också resulterat i en mängd vänner, ärr och roliga minnen. Om du är en ung skatere som inte har åkt iväg med några polare på en skatetävling än så måste du göra det nu... Passa på att lära känna skatere från andra städer, göra bort dig utan att behöva bry dig för du är i en annan stad, skata lite nya spots och kanske till och med vara med i tävlingen. Skateboarding handlar inte om att tävla tänker alla skeptiker och jag håller med, men lite kul är det att ta sina 45 sekunder på streetytan för att se hur det går.

För nästan 15 år sedan åkte jag alltså på min första skateboardtävling, det var deltävling i Svenska Skateboardförbundets Sverigecup i Falun. Grenarna var vertrap, miniramp och freestyle. Mina planer var att ställa upp i freestyle och miniramp. Jag mötte upp Pontus Karlsson och vi hoppade förväntansfulla på tåget. När vi kom fram till Falun och lyckats få reda på var tävlingen höll hus sparkade vi oss dit i högsta möjliga fart på våra streetbrädor (freestylebrädorna hade vi under armen) trots att det var uppforsbacke hela vägen. Väl där insåg jag direkt att det inte skulle bli något minirampstävlande för min del. Rampen var alldeles för stor och dessutom en spineramp. I Stockholm hade vi inga spineramper så där var man helt stekt.

Freestyleytan såg däremot inbjudande ut och vi gick och anmälde oss till juniortävlingen. Åkare som Hazze Lindgren och Stefan Johansson rippade loss på ytan, den lokala favoriten till segern Lillis Åkesson förberedde sig inför åket med meditation. Inom alla grenar, men framförallt freestyle kändes det på den tiden som att de flesta tog tävlandet på lite för blodigt allvar. Därför kändes det skönt när Kristian "Kvarnis" Kvarnström kom fram och frågade om jag ville åka till hans egenkomponerade låt som han hade gjort med hjälp av en gammal synt och lite visslingar. Självklart gick jag med på det, när tävlingen sen började visade det sig att nästan alla Kvarnis kände (vilket var en stor del av startfältet) valde att köra till hans låt som snart blev rena rama hjärntvätten. En enkel visselmelodi som satte sig i skallen på två sekunder. De mer seriösa freestyleåkarna som hade övat in program till sina noga utvalda låtar tyckte att Kvarnis förstörde hela tävlingen och fick den att framstå som oseriös. Det var lätt att sticka ut och provocera på skatetävlingarna förr, allt var väldigt sportmannamässigt och seriöst, en hjärndöd vissellåt räckte för att göra folk förbannade.

En annan sak som var underbar med tävlingarna när jag började åka på dem var inkvarteringen i gymnasalar. På alla tävlingar kunde man för ett par tjugor få bo i en gymnasal i anknytning till tävlingsytan. Jag vet inte vem det var som kom på idén att låta ett stort antal tonåriga skatere få bo mer eller mindre obebakade i en gymnasal men han borde fan få en medalj. I Värnamo 1991 fick skatarna ha folk uppe i klätterställningarna som höll utsikt ut genom fönstren om raggarna kom så man hann få in alla utanför, låsa dörrarna och slippa stryk. Varningsropet "raggarna kommer!" gick hela natten följt av ljudet av en trimmad Ford.

För att visa mig på styva linan tog jag min sovsäck och lade mig utomhus för att visa hur ofarliga raggarna var. Plötsligt vaknar jag av att en raggare lyfter upp mig som ett paket i säcken och skriker om stryk och skatarjävlar men på något sätt lyckas jag snacka mig ur situationen. SM i Partille 1990 urartade då några Upplands Väsbybor fick tag på ett parti brandsläckare och sedan höll hela gymnasalen vakna och skumdränkta tills dåvarande ordföranden för Svenska Skateboardförbundet la ett par välriktade karatesparkar på visserligen helt fel kille, men lugnt blev det... I Halmstad 1990 blev det kaos i sovsalen efter att arrangörerna ville veta vem det var som hade skitit i hopp rampen på streetytan. Idag hyser man sällan in tävlingsdeltagarna i gymnasalar och det tycker jag är synd. Fast skulle jag själv anordna en tävling är det nog det sista jag skulle göra...

Jag är övertygad att det idag är minst lika kul för alla i den åldern jag var i då att åka på skatetävlingar. Det var den raka motsatsen till de fotbollsläger man hade varit på, hårt styrd av tränare och andra vuxna. De vuxna som var på skatetävlingarna föregick inte alltid med så gott exempel, men man såg upp till dem bra mycket mer än sin gamla fotbollstränare. Det var en nyttig initieringsrit in i vuxenlivet att få se fyllan, slagsmålen, raggandet och den grymma skatingen. Skatetävlingar rules!

Alla har vi somnat på konstiga ställen,

mer eller mindre frivilligt. Här kommer några exempel på vart jag har snarkat.
(tidigare publicerad i *Transition*)

Luleå Stadshotell

Jag är helt övertygad om att det är jättebra och fina rum med sköna sängar på Luleå Stadshotell, fast där har jag aldrig sovit. Däremot var vi på någon form av ”Norrlandstour” med Funsport i mitten av 90-talet och när vi kom till Luleå hade jag inte sovit på två dygn. De andra ville prompt gå ut och roa sig och jag följde till en början med. Jag var dock så enormt trött att jag började bli desperat. Det var mitt i sommaren och som ni vet går ju soljäveln inte ner i norrland under den tiden, så jag började leta efter en mörk fridfull plats att ta en powernap på. Däremot erbjöd stället vi var på en liten koja i form av ett övergivet Black Jackbord med skynken som hängde ned till marken. Jag kröp in under och sov en lite stund. Som tur var vaknade jag efter ett tag och kunde gå ut i stöjet igen. Hade jag inte vaknat av mig själv så fanns det ju en risk att jag skulle ha blivit kvar i baren efter stängning. Kanske inte så dumt ändå när jag tänker efter.

Motell Hell

Jag anlände med ett gäng i Phoenix, Arizona framåt natten. Phoenix är en mycket märklig ökenstad och att hitta ett hotell i vår prisklass var inte lätt i innerstaden. Vi sökte oss därför utåt stadens mindre fashionabla delar där priserna sjönk avsevärt. Tyvärr var det fullt överallt, eller så ville man inte hyra ut rum till två bilar knökfulla med snubbar i partyåldern. Till slut hittade vi ett otroligt nedgången och sunkigt motell i ett område där jag inte vill att mina barn ska växa upp. Överallt strök det omkring påtända crackhuvuden och runt hotellet kryllade det av de mest motbjudande yrkeskvinnor jag har sett. Jag vet inte vad vi tänkte med eller på när vi bestämde oss för att ta ett rum där. Visst var vi trötta, men någon gräns måste man ju sätta för vilka faror man är redo att utsätta sig för. Några i sällskapet vägrade sova på Motell Hell och tog den ena bilen ut ur området, parkerade vid en dygnet runt-öppen mack och sov i bilen istället. Vi andra fick genomlida en allt annat än skön natt. Till att börja med var sängkläderna på rummet så skitiga och fulla med röda och gula fläckar att vi fann det sundast att sova ovanpå överkastet med kläderna på. Mest synd var det om de som sov på golvet, fast de hade ju inte betalat för rummet...

Efter att vår klart utstickande skara kritvita svenska medelklasstyper hade knallat upp till rummet, det var ett klassiskt motell med ingång utifrån parkeringen, så började crackhuvudena att intressera sig för vårt rum. Ena stunden hördes höga klackar utanför dörren när någon yrkeskvinna hoppades på napp, sedan kunde man höra hur hennes hallick beordrade ut henne till vägen igen för att sedan själv försöka kika in genom de trasiga persiennerna. Med oss var Alex Klun som hade en rejäl kamerautrustning värd en hel del \$\$\$\$ och jag hade med mig en schysst dv-kamera. När jag försökte sova hade jag min kameraväska som kudd så ingen skulle sno den när jag sov. Stundtals var det 3-4 skumma typer precis utanför och vi bara väntade på ljudet av en dyrk, men det kom aldrig. Ständigt hörde man sirener och jag kan ha drömt det, men det lät som pistolskott ibland. Night of the living dead-natten fick ett lyckligt slut om man bortser från att vi betalade på tok för mycket för det äckligaste hotellrum jag sett i mitt liv och knappt fick en sekunds sömn. Vi överlevde dock., och spänning – det fick vi så det räckte och blev över.

Tysk asfalt

Jag kom till VM i Münster söderifrån. Tillsammans med några vänner hade jag bilat runt i europa några veckor och panka och förstörda avslutade vi resan med en härlig helg i den tyska staden Münster tillsammans med samtliga Europas skatebananer. Att ta in på hotell var en dröm som aldrig kunde bli sann så efter en kväll ute bestämde jag mig för att gå tillbaka till parkeringen utanför hallen där vår bil stod. Vi var fem personer i en liten japan så att alla skulle kunna sova i bilen var omöjligt, det hade vi redan erfårit vid diverse rastplatser längs de europeiska motorvägarna. Jag lade mig raklång på marken och somnade som ett litet barn.

Tänk er Tysklands inland i mitten av juli, inte ett moln på himlen, solen gassar på så att man bara vill hoppa i en sval sjö. Byt ut denna svala sjö mot svart, av värmen helt klibbig, nylagd asfalt. Ta sedan på er svarta skor, svarta långbyxor och en svart collegetröja. Tänk er sedan att ni har varit så trött och utslagen så trots att solen har varit uppe sedan klockan sju har ni inte vaknat förrän vid elvasnåret. Där befann jag mig. Min kind hade klibbat fast i asfalten och mina kläder var totalt dyngsura av svett. Jag hade svettats så mycket så det kändes som att jag var helt tömd på vätska. Det värkte i kroppen av törst och min tunga var torr som fnöske. Runt omkring mig hetsade tyska bananskatrare varandra om vem som skulle sätta hardflip först. Det var ett under att jag inte hade fått en bräda i huvudet än. Eller så hade jag fått det redan, för huvudet värkte så (antagligen av den akuta vätskebristen) att jag trodde min stund var kommen. Jag drog mig loss från asfalten och tog i panik av mig min tjocka tröja. Det var då jag fick syn på kanylen som låg under bilen som stod parkerad bredvid vår, cirka tjugo centimeter från min sovplats. Hur och när den hade hamnat där och vad som hade försiggått medan jag låg och drömde sött orkade jag inte ens spekulera i. Jag ville bara hitta en vattenkran.

En rysk-finsk bordell

För snart tio år sedan var vi ett gäng unga, naiva skatekids på besök i Helsingfors. Det var fredag kväll och vi hade stora svårigheter att hitta ett hotell som vi hade råd med. Till slut fick vi syn på en hotellskylt på ett halvt sammanfallet hus nere vid centralstationen som såg ut att leda till något i vår prisklass. Vi ringde på dörrklockan och blev hänvisade tre trappor upp. Nog borde vi ha anat oråd när ingången till receptionen var klädd med julgransbelysning i september, när det skymtade både basebollträn och skjutvapen bakom receptionsdisken och när fem tonåringar fick hyra ett rum med en dubbelsäng och en stor soffgrupp i läder av den ärriga ryska hotellägaren sådär utan vidare. Kanske borde vi ha lagt märke till de lättklädda unga flickorna som i umgängesrummet satt i knäet på gamla finska gubbar i kostym och fnittrade. Sanningen är dock den att det var först dagen efter vi insåg vad det var för verksamhet som egentligen försiggick på det märkliga hotellet.

Kvällen innan var vi så glada av att hitta ett så billigt och medgörligt hotell, samt så sugna på att ge oss ut i Helsingforsnatten att vi inte märkte att vi tog in på en bordell. På morgonen blev det dock helt uppenbart då korridoren utanför vårt rum var fylld med unga ryskor iklädda endast handdukar som köade till våning tres enda badrum för kvinnor. Till männens duschrum var det ingen kö, man skymtade bara ibland skamsna torskar som hade tagit lördagsmorgonen i akt för lite otrohet. Sånär i efterhand fattar jag inte hur i helvete vi kunde bo kvar en natt till i det rum vi hade fått. Ett stort rum med en massa lädersoffor (som vi sov i) på en rysk bordell... Hur fräsch är det egentligen? Ryskorna orkade inte vid ett enda tillfälle erbjuda sina tjänster till oss. Kanske insåg de att det var planlöst. Vi var inga torskar, vi var hotellgäster och när plånboken styr kan det bli bisarrt, riktigt bisarrt.

Trademarkin'

(tidigare publicerad i Transition)

För ett antal år sedan, någon gång på det (för mig i alla fall) glada och vilda 90-talet bestämde jag mig för att dra ensam till Humlegårdens miniramp för att förhoppningsvis träffa några själar jag kände och med dem skata lite och dricka några öl. Det här var på den tiden då inte så många hade mobiltelefoner och var folk inte hemma när man ringde fick man leta upp dem på stan. När jag anlände till rampen var det några där och skatade, men de var inte några som jag kände. De var lite yngre och höll sig mest i den låga delen. För er som inte har skatat i den klassiska Humlegårdsrampen kan jag berätta att det finns en väldigt lättskatad låg del och en riktigt tigt svårskatad hög del med den mest perfekta galet utstickande coping man kan hitta.

I vilket fall kände jag inte snubbarna som var där och skatade, men de kände uppenbarligen igen mig (på den tiden syntes jag i allehanda skatemedier, inte som idag då ingen under 30 har en aning om vem fan en gammal stel jävel är...) och det eldade på mitt ego. Utan någon reservplan ifall jag inte skulle träffa någon att skata med bestämde jag mig för att sätta mig på dropphyllan ett tag och bara dricka lite öl, lyssna på musik i min Walkman och kolla på när de andra snubbarna skatade. När mina öl var uppdruckna reste jag mig upp utan att ha skatat ett enda åk i rampen, ställde mig på dropphyllan i den höga delen, droppade in och gjorde en nosegrind revert över hela copingen. På andra sidan gjorde jag en nonchig 360 kickturn under copingen, bromsade in i flaten och sparkade upp brädan i handen och promenerade vidare genom parken.

För något år sedan lärde jag mig ett nytt begrepp av Malmöskatarna – att ”trademarka”. Det ska alltså uttalas på engelska och kommer såklart från ordet trademark. Det handlar om att de flesta skatare har ett ”trademark-trick” som de plockar fram när det är dags att fota, filma eller kanske bara impa på någon som i mitt extrema och lite gulligt patetiska exempel. Ett trademarktrick är ofta (inte alltid) ett lite udda trick som inte så många andra gör, ett trick man kan sätta i sömnen och som gärna får vara lite spektakulärt. Trademarks kan också vara en typ av trick snarare än ett exakt trick. Exempel på det är Ed Templeton och hans impossibles, Billy Marks och hans flip-in trick på handrails. För att slänga in ett par exempel på trademarks som är mer specifika trick har vi Jeremy Wray och hans grymma frontside 360 ollie eller Martin Kingen Nilsson som garanterat slänger upp en frontside hurricane om det finns en böj i närheten... Att trademarka är att ge publiken vad den vill ha. I Kingens fall har det funkat länge nu, men det finns mindre lyckade exempel som Josh Kasper som valde att ha Benihana som trademark. Det höll bara ett tag.

Jag tror nog att alla har ett trademarktrick fast det blir tydligare hos vissa än hos andra. Jag har fått höra att nosegrind revert i miniramp är mitt trademark och det stämmer säkert. Det var inte för inte att jag valde det tricket i händelsen jag beskrev ovan. I över tio år har jag plockat fram det när en kamera har börjat knäppa eller om jag velat göra något spektakulärt när en session hettat till. Av alla mina skatepolare kan jag nog pricka in vilket deras trademark är även om de säkert inte håller med mig... Det är ingen idé att förneka sitt trademark. Det finns där som en gammal kompis man alltid kan lita på, som en låt som fastnat i skallen. Att trademarka är ett kall.

Sprit, svek, hamburgare och Jesus *(tidigare publicerad i Transition)*

Det ni nu ska få höra mina vänner är en berättelse om sprit, svek, hamburgare och Jesus Kristus. Ännu en gång befann jag mig i det förlorade landet i väst. Klockan var runt tolv mitt på dagen. Jag satt i en lägenhet i sömniga Point Loma utanför San Diego. Jag, Pelle Fredell och Robin ”Baboon” Nilssen satt och slökollade på TV. De andra hade knyckt alla platser i den enda bil som fanns att tillgå och var och skatade nånstans. Vi gick ned till det närliggande Ralph’s. Väl inne i butiken visade det sig att Pelle hade ett antal kuponger som gav ordentlig rabatt vid köp av tolvpack öl av märket Natural Ice. Eftersom vi ändå skulle handla så mycket öl vore det väl fånigt om vi inte köpte en sån där 2-litersflaska ”Popov Vodka” som vi hade skämtat om ända sedan vi såg den första gången.

Runt fem-snåret kom de andra tillbaka. De hade varit och haft sig på någon handrail. Vi hade haft en manualessession på trottoaren utanför Ralph’s. Det var dock inte det enda vi hade sysslat med de senaste timmarna, för de andra möttes av tre mycket mätta, nöjda och berusade personer. Vi var alla bjudna på fest uppe i Mission Beach samma kväll. Jag, Pelle och Baboon hade bara skaffat oss ett litet försprång så att säga. Några timmar senare befann vi oss på denna fest och allt var frid och fröjd. Allt förutom att Baboon gnydde som en hundvalp om hamburgare och tacos. Jag insåg att min enda chans att få tyst på honom var att undersöka områdets möjligheter till utfodring. Medan vi följde vägbeskrivningen vi fått mot en Jack-in-the-boxrestaurang såg jag plötsligt en stor neonskylt blinka mot mig i den mörka San Diegonatten. TATTOO stod det och jag insåg direkt vad det innebar. Klockan var runt tolv på natten och det är inte ofta man på fyllan hittar nattöppna tatuere. Jag fick genast en mycket ond idé...

Jag skulle lura på Baboon en tatuering! För att lyckas med detta hade jag en underbar plan. Till att börja med var vi ju båda plakat. Jag hade dessutom gott om pengar på fickan och kunde bjuda honom på ”en valfri döskalle på en valfri del av kroppen” som erbjudandet lød. För att han skulle vaggas in i ett lugn bestämde jag mig för att själv också ta mig en taturering, det fick bli Jesus Kristus på mitt högerben. Vi kom vi överrens om att jag skulle börja tatuera mig och Baboon fick gå och köpa hamburgare. Han svalde alltså betet, accepterade dealen och gick mot Jack-in-the-box.

Nöjd och med ett elakt flin satt jag och fick min Jesus på benet. Jäklar vad Baboon skulle ångra sig nästa dag tänkte jag skadeglatt utan en tanke på vad jag själv höll på med. Men Baboon dök aldrig upp. Han köpte hamburgare för mina pengar, men inte fick jag några. Inte heller gick han på min tatuering. Nästa morgon vaknade han upp mätt och otatuerad. Själv vaknade jag upp hungrig med Jesus på mitt högerben. Jag kunde inget annat göra än gratulera Baboon. Det var han som drog det längsta strået i vår lilla kamp. För tillfället hade han överlistat mig, men han skulle snart få igen...